

จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงทิโมธี

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเป็พดิสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเป็พดิสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงทิโมธี

บทนำ: จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลผู้เป็นอัครสาวกถึงทิโมธีน่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงระหว่างการถูกจำคุกครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของเปาโล ขณะที่ยุคของอัครสาวกกำลังใกล้จะผ่านพ้นไปพร้อมๆกับการล้มหายตายจากของเหล่าอัครสาวก พระคัมภีร์จึงจำเป็นต้องถูกเขียนขึ้นเพื่อส่งต่อให้แก่เหล่าศิษยาภิบาลรุ่นต่อไปเพื่อเป็นแนวทางให้แก่คริสตจักรทั้งหลาย แนวทางที่เฉพาะเจาะจงสำหรับความเป็นระเบียบในคริสตจักรและข้อควรปฏิบัติสำหรับผู้นำคริสตจักรจึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง เปาโลจึงเขียนหาทิโมธีผู้เป็นศิษยาภิบาลหนุ่มพร้อมกับคำชี้แนะดังกล่าว

1 ทิโมธีถูกจัดเรียงเนื้อหาตามการแบ่งแต่ละบท บทที่ 1 คำสอนหลักคำสอนที่ไม่ถูกต้อง บทที่ 2 สอนเกี่ยวกับการอธิษฐานและตำแหน่งของผู้หญิงภายในคริสตจักร บทที่ 3 พูดถึงคุณสมบัติต่างๆของผู้นำคริสตจักร บทที่ 4 พูดถึงตัวอย่างของผู้นำในคริสตจักร ส่วนบทที่ 5 และ 6 มีเนื้อหาเกี่ยวกับคำชี้แนะสำหรับผู้นำของคริสตจักร

*****

ภาพรวมของ 1 ทิโมธี 1: เปาโลเขียนถึงทิโมธี เดิมทีเพื่อพูดถึงจุดประสงค์ของพระคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม จากนั้นท่านก็นำเสนอพระเมตตาของพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงตั้งท่านให้มารับใช้ ท่านยังพูดถึงจุดประสงค์ของการรับใช้ของท่านด้วย บทนี้ปิดท้ายด้วยการเริ่มต้นคำกำชับที่เปาโลมีต่อทิโมธี

1 ทธ 1:1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา เปาโลเริ่มต้นจดหมายฝากฉบับนี้โดยการประกาศว่าท่านเป็นผู้แต่งในประโยคแรก คำที่แปลว่า อัครสาวก (อาปอสตอลอส) มีความหมายว่า ‘ผู้ที่ถูกส่งไป’ อัครสาวกทั้งสิบสองคนได้รับการทรงเรียกและถูกใช้ไปโดยพระเยซูคริสต์ ให้เราสังเกตว่าเปาโลยอมรับว่าความเป็นอัครสาวกของท่านเป็นมาโดยพระบัญชาของพระเจ้า ท่านจึงเข้ามาสู่พันธกิจตามพระบัญชาของพระเจ้าโดยตรง

วลีสุดท้ายของข้อนี้อาจแปลได้ว่า ‘โดยพระบัญชาของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา’ พระเยซูเจ้าไม่เพียงทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นความหวังของเราด้วย ช่างเป็นความมั่นใจอันแสนมหัศจรรย์ อัครสาวกท่านนี้ยังใช้พระนามเต็มๆของพระองค์ด้วย นั่นคือ “พระเยซูคริสต์เจ้า”

1 ทธ 1:2 เปาโลจึงกล่าวชัดเจนว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงผู้ใด ถึง **ทิโมธี** ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ นี้บ่งบอกว่าเปาโล (1) น่าจะนำวิญญูณทิโมธีมาถึงพระคริสต์ (2) และคงเป็นผู้ที่สอนเขาให้เป็นสาวกและฝึกอบรมเขาด้วย ลูกาบันทึกว่าเปาโลได้เดินทางไปเมืองเดอโรบีและเมืองลิสตราในกิจการ 13 และ 14 ท่านจึงกลับไปทีมนั้นอีกในหลายปีต่อมาตามที่บันทึกไว้ในกิจการ 16 ทิโมธีมาจากเมืองลิสตรา เห็นได้ชัดว่าเขาได้ต้อนรับพระคริสต์ตอนที่เปาโลไปเยือนครั้งแรกและน่าจะเห็นเหตุการณ์ตอนที่เปาโลถูกหินขว้างด้วย เห็นได้ชัดว่าเขาได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในพระคุณ พอเปาโลกลับไปเมืองนั้นอีก ทิโมธีได้เติบโตขึ้นในฐานะคริสเตียนหนุ่มจนถึงขนาดที่ เขา “มีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอโคเนียม” (กิจการ 16:2) เปาโลจึงเกณฑ์ทิโมธีผู้อ่อนอาวุโสให้ร่วมเดินทางไปกับท่านด้วย

ในฐานะผู้ช่วยของท่าน เขาทำหน้าที่ดังกล่าวในการรับใช้ที่เหลือของเปาโล ต่อมาเมื่อเปาโลถูก
กักบริเวณ ทีโมธีก็กลายเป็นศิษยาภิบาล ทีโมธีน่าจะกลายเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่เมือง
เอเฟซัสแม้จะไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ตาม

เช่นเดียวกับในจดหมายฝากฉบับอื่นๆของท่าน เปาโลทูลขอพระคุณและพระกรุณาและ
สันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา เราต้อง
ระมัดระวังที่จะไม่มองข้ามคุณธรรมฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ พระคุณของพระเจ้า, พระกรุณาของ
พระองค์ และสันติสุขของพระองค์เป็นสิ่งที่มั่งคั่งจริงๆ อัครสาวกท่านนี้ทูลขอสิ่งเหล่านี้ให้แก่ผู้
อ่านของท่านในจดหมายฝากเกือบทุกฉบับของท่าน ปกติแล้วในส่วนต้นหรือในส่วนท้ายของ
จดหมาย

1 ทธ 1:3 ข้อ 3 เริ่มต้นประโยคความซ้อนที่ขยายต่อไปถึงข้อต่อไป เมื่อข้าพเจ้าได้
ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้
กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ เปาโลเตือนทีโมธีว่า ที่ท่านกำชับให้เขาอยู่ต่อในเมือง
เอเฟซัสก็เพื่อที่เขาจะหยุดคำสอนที่ไม่ถูกต้องที่นั่น และท่านก็ขอให้เขาทำเช่นนั้นต่อไป (ตามที่
บริบทของบทนี้จะเปิดเผยให้เห็น มันจะเริ่มปรากฏชัดเจนว่า หนึ่งในปัญหาด้านหลักคำสอนที่
เมืองเอเฟซัสก็คือ การปนกันของพระราชบัญญัติในพระคัมภีร์เดิมกับพระคุณของพระคัมภีร์
ใหม่ น่าเศร้าที่เรื่องนี้เป็นปัญหาที่พบเห็นได้ทั่วไปในคริสตจักรยุคต้น)

1 ทธ 1:4 เปาโลกล่าวต่อไปว่า **ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับ**
วงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเป็นในทางของพระเจ้า
อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ ถึงกระนั้น อธิปไตยที่ไม่น่าเกิดขึ้นของศาสนายิวที่มีต่อคริสต
จักรยุคต้นก็คือ การหันไปพึ่งคำอธิบายพระคัมภีร์ของพวกรับบียิวและการตรวจดูว่าต้นวงศ์
ตระกูลของแต่ละคนคือใคร คำที่แปลว่า **นิยายต่างๆ (มุทธอส)** น่าจะหมายถึงวิธีปฏิบัติของพวกยิว
ที่ให้ความสำคัญต่อประเพณีที่เล่าสืบต่อกันมา โดยในกรณีนี้ก็คือ วงศ์วานของพวกเขา นี่เป็น
ที่มาของคำภาษาอังกฤษ *myth* ด้วย คำที่แปลว่า **ลำดับวงศ์ตระกูล (เกะเนะอาลอเกีย)** หมายถึง

บันทึกวงศ์ตระกูลหรือเชื้อสายของคนๆหนึ่ง คำที่แปลว่า **ปัญหา** (*เซเตซิส*) มีความหมายด้วยว่า ‘ข้อสงสัย’ ส่วนหนึ่งของปัญหาของการให้ความสำคัญกับลำดับวงศ์ตระกูลของพวกยิวก็คือว่ามันก่อให้เกิดคำถามและข้อสงสัยต่างๆอันไม่รู้จบสิ้นมากกว่าจะก่อให้เกิดการเสริมสร้างและความเชื่อที่แท้จริง ในสมัยหลังๆ ศาสนศาสตร์ตามแนวคิดเสรีนิยมก็เป็นระบบแห่งคำถามต่างๆที่ก่อให้เกิดความสงสัยมากกว่าจะก่อให้เกิดความเชื่อเช่นกัน

1 ทธ 1:5 เปาโลจึงนำเสนอจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติ แต่จุดประสงค์แห่งพระราชบัญญัตินั้นก็คือ **ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ** พระบัญญัติที่ท่านพูดถึงน่าจะเป็นบัญญัติของโมเสส คำที่แปลว่า **จุดประสงค์** (*เทลอส*) มีความหมายว่า ‘เป้าหมาย’ หรือ ‘จุดประสงค์’ ดังนั้นจุดประสงค์ทั้งหมดของพระราชบัญญัติในพระคัมภีร์เดิมก็คือเพื่อ (1) มีความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์, (2) จิตสำนึกอันดี และ (3) ความเชื่ออันจริงใจ ซ้ำยังเป็นสรุปย่ออันมหัศจรรย์ของพระราชบัญญัติ ซึ่งมีไว้เพื่อทำให้เกิดความรัก, ความชอบธรรม (ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องมาก่อนจิตสำนึกอันดี) และความเชื่อที่แท้จริง แต่น่าเสียดายที่พวกถือลัทธิยิวในสมัยนั้นอยากนำการถือบัญญัติและพิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติกลับเข้ามาในคริสตจักร และทำให้ความเรียบง่ายของความเชื่อ, ความรัก และความชอบธรรมที่มีอยู่ในคริสตจักรต้องคลุมเครือไป

1 ทธ 1:6-7 เปาโลกล่าวต่อไปว่า **บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เลียงไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล** คนเหล่านี้ที่ปรารถนาที่จะคงวิธีปฏิบัติแบบศาสนายิวไว้ภายในคริสตจักรได้พลาดเป้า (เลียงไป) และไม่รู้หรือเข้าใจจริงๆว่าตัวเองกำลังพูดถึงอะไรอยู่ คำที่แปลว่า **พูดเหลวไหล** (*มาไทออลอเกีย*) มีความหมายว่า ‘การพูดเรื่องไร้สาระ’ ตรงข้ามกันเลยกับความเรียบง่ายของความจริงของพระคัมภีร์ใหม่ คำสอนส่วนใหญ่ของศาสนายิวที่พยายามใช้อิทธิพลครอบงำคริสตจักรยุคต้นเป็นแค่คำพูดเหลวไหล

นอกจากนี้ปัญหาของพวกถือลัทธิยิวเหล่านี้ก็คือ **7** และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขาถนัดทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ ปัญหาที่เปาโลเตือนให้ทิโมธี

ระวังเป็นปัญหาที่คล้ายกับที่เจอในจดหมายฝากฉบับอื่นๆของท่าน คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นผู้
เชี่ยวชาญในด้านบัญญัติของโมเสสได้ทำให้คริสตจักรอายุน้อยหลายแห่งต้องเสียไป โดยสอนว่า
แม้แต่ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาตก็ต้องกลับไปถือพระราชบัญญัติ (1) เพื่อที่จะได้รับความรอด และ
(2) เพื่อที่จะรักษาความรอดของตนไว้ เปาโลกล่าวชัดเจนว่าพวกเขาไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังพูด
เรื่องอะไรอยู่

1 ทธ 1:8 ข้อ 9 ถึง 10 เป็นความคิดเสริม เปาโลเกริ่นนำก่อนว่า **แต่เราทั้งหลายรู้**
ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง ความหมายก็คือ ‘เพราะเราทราบว่าพระราชบัญญัติ
เป็นสิ่งที่ดีหากเราเข้าใจมันอย่างเหมาะสม’ นอกจากนี้ พระราชบัญญัตียังถูกประทานให้แก่คน
เหล่านั้นที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขด้วย

1 ทธ 1:9-10 เปาโลจึงกล่าวต่อไปถึงความอธรรมในทุกรูปแบบ คือโดยรู้ว่า
พระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอก
พระราชบัญญัติและคนต่อต้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คน
ฆาตกรรมพ่อ คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน 10 คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก
คนทวนสวด และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง พระเจ้าไม่ได้ทรงประทานพระราชบัญญัติ
ให้แก่คนเหล่านั้นที่ชอบธรรมอย่างแท้จริง (พวกยิวถือว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม แต่ก็ยังยำเกรง
พระราชบัญญัติ มันเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง) เปาโลไม่ได้กำลังบอกว่ามีผู้ใดที่เป็นคนชอบธรรม
จริงๆเลย แต่ท่านกำลังเสนอประเด็นสมมติขึ้นมาต่างหาก พระเจ้าทรงประทานพระราชบัญญัติ
เพราะความบาปและคนบาป คือ “คนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนต่อต้าน” ท่านจึงนำเสนอ
ความชั่วร้ายในรูปแบบต่างๆซึ่งได้ฝ่าฝืนความชอบธรรมของพระเจ้ามาตั้งแต่สมัยสวนเอเดน ใน
การนำสะอิดสะเอียนต่างๆที่ท่านได้ให้เป็นรายการไว้ ท่านเอ่ยถึง “พวกกะเทย” คำที่แปลเช่นนั้น
(*อารเสะนอกคอยเตส*) หมายถึง การรักร่วมเพศโดยตรง อัครสาวกท่านนี้ปิดท้ายรายการอัน همین
เน่านี้โดยกล่าวถึงบาปในรูปแบบใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกเอ่ยถึงในที่นี้ “และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอัน
ถูกต้อง” ท่านจึงสรุปเนื้อหาส่วนเสริมนี้ซึ่งเริ่มต้นในข้อ 9

1 ทธ 1:11 ท่านกลับมาต่อเนื้อหาส่วนที่ค้างไว้ในข้อ 8 ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐ อันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น ท่านเพิ่งกล่าวไปว่า “พระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง” ความเข้าใจในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเกิดขึ้นได้ผ่านทางมุมมองผ่านทางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ นี่คือการใช้พระคัมภีร์เดิมอย่างถูกต้องตั้งแต่การเกิดขึ้นของพระคัมภีร์ใหม่ ปัจจุบันนี้เราเข้าใจพระคัมภีร์เดิมได้อย่างระมัดระวังมากขึ้นเพราะการเปิดเผยของความจริงของพระคัมภีร์ใหม่ ของใหม่นั้นดีกว่าของเก่าและได้เข้ามาแทนที่ของเก่าแล้ว ดู 2 โครินธ์ 3 พระเจ้าทรงประทานพระราชบัญญัติให้แก่ชนชาติอิสราเอลไม่ใช่คนต่างชาติ ดังนั้นคนต่างชาติจึงไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติเลย นอกจากนี้พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จในพระราชกิจของพระองค์บนกางเขน ดู มัทธิว 5:17 ดังนั้นการใช้พระราชบัญญัติอย่างเหมาะสมในคริสตจักรจึงเป็นเหมือนพื้นหลังสำหรับข่าวประเสริฐอันทรงสง่าราศีของพระคริสต์

1 ทธ 1:12 อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปว่า ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ในหกข้อต่อไป เปาโลให้คำพยานเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของท่าน ท่านขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าของที่ทรง (1) ชูกำลังท่าน คำที่แปลว่า ชูกำลัง (*เฮ็นดูนามอ โอ*) มีความหมายว่า ‘ให้พลังกำลังหรือพลัง’ (2) ท่านขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเพราะพระองค์ทรงนับว่าท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ นี่เป็นคุณสมบัติที่คริสเตียนคนใดก็สามารถไปถึงได้ และจากนั้นท่านก็ขอบพระคุณพระเยซูคริสต์ เพราะพระองค์ได้ทรง (3) ตั้งท่านให้เข้าสู่การรับใช้ คำที่แปลว่า ตั้ง (*ทีเรมิ*) มีความหมายว่า ‘วาง’ พระเยซูคริสต์ได้ทรงวางท่านให้เข้าสู่การรับใช้ นี่สื่อถึงการทรงเรียกของพระเจ้าและการนำคนให้เข้าสู่พันธกิจ มันไม่ใช่อะไรที่คนๆหนึ่งตัดสินใจมาทำในยามที่สิ่งอื่นๆล้นหลามหมด มันเป็นการทรงเรียกของพระเจ้า

1 ทธ 1:13 ท่านจึงทบทวนอดีตที่ท่านละอายให้พวกเขาฟัง ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ข่มเหง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ ท่านไม่เพียงพูดหมิ่น

ประมาทพระนามของพระคริสต์และข่มเหงคริสตจักรเท่านั้น แต่ท่านยังบอกว่าตัวท่านเองเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้าด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮูบริสเตส*) มีความหมายว่า ‘อวดดี’ หรือ ‘เย่อหยิ่ง’ มันมีความหมายรองว่า โอหังจนถึงกับทำสิ่งที่น่าละอาย กระนั้นเปาโลก็สารภาพว่า แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ พระเจ้าทรงพระกรุณาคุณต่อท่านเพราะท่านข่มเหงคริสตจักรด้วยความโหดเหี้ยมฝ่ายวิญญาณ ตอนนั้นท่านไม่เข้าใจจริงๆว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ นอกจากนี้ท่านทำร้ายคริสตจักรยุคต้นเพราะความไม่เชื่อด้วย จงสรรเสริญพระเจ้าที่ไม่มีความบาปใดที่หนักหนาเกินกว่าที่พระเจ้าจะทรงสำแดงพระกรุณาได้ เปาโลเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนในเรื่องนี้

1 ทธ 1:14 นอกจากนี้ พระคุณของพระเจ้ายังเปี่ยมล้นด้วยความเชื่อและความรักในพระเยซูคริสต์ด้วย และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ คำที่แปลว่า มากเหลือล้น (*ฮูเปีรพและอوناไซ*) มีความหมายด้วยว่า ‘ท่วมท้น’ พระคุณของพระเจ้าที่มีให้แก่เปาโลนั้นท่วมท้นไปด้วยความเชื่อและความรัก ทั้งหมดนี้เป็นมาในพระเยซูคริสต์ เรื่องนี้ยังเป็นจริงสำหรับเราด้วย

1 ทธ 1:15 เปาโลจึงมาถึงบทสรุปเบื้องต้น คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ความหมายก็คือว่า ‘สิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังจะกล่าวนั้นสมควรกับการยอมรับไว้โดยคนทั้งปวง’ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก นี่แหละแก่นแท้ของข่าวประเสริฐอันทรงสง่าราศีของพระคริสต์ เปาโลยังสารภาพต่อไปอีกว่า ท่านเป็นตัวเอกเลยในหมู่คนบาปที่พระคริสต์เสด็จมาช่วยให้รอด เราเห็นชัดเจนถึงความถ่อมใจของอัครสาวกท่านนี้ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อเราตระหนักว่าบางทีท่านอาจเป็นอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดก็ได้ อย่างไรก็ตาม ท่านก็ไม่ได้แสวงหาการยกย่องตัวเองในเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด

1 ทธ 1:16 ถึงกระนั้น เปาโลก็กล่าวต่อไปอีกว่า แต่เพราะเหตุนี้เอง (ที่พระเยซูเสด็จมาช่วยคนบาปให้รอด) ข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา เพราะเหตุแห่งการรับใช้นั้นเองเปาโล

จึงได้รับพระกรุณาจากพระเจ้า นอกจากนี้ยังเป็นไปเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอด
กลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภาย
หลังจะเชื่อในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์ เปาโลเปรียบตัวเองว่าเป็นเหมือนกับแบบอย่างของ
พระคุณของพระเจ้าที่มีให้แก่คนอื่นๆทุกคนที่จะวางใจพระคริสต์ในภายหลัง คำที่แปลว่า ความ
อดกลั้นพระทัย (μακροθυμειν) มีความหมายว่า ‘ความอดทน’, ‘ความอด’, ‘ความสม่ำเสมอ’,
‘ความหนักแน่น’ และ ‘ความพากเพียร’ ดังนั้นเปาโลจึงกลายเป็นแบบอย่างของการสู้ทนปัญหา
ต่างๆในชีวิตคริสเตียนให้กับคนทั้งปวงที่จะตามมาภายหลัง ท่านได้กลายเป็นแบบอย่างของการ
พากเพียรในชีวิตคริสเตียนให้กับเรา เช่นเดียวกับที่ท่านเผชิญกับความยากลำบากเพราะเหตุที่
ท่านอยู่ฝ่ายพระคริสต์ เราก็คาดหวังได้ว่าจะเจอแบบเดียวกัน แต่แบบอย่างที่สำคัญกว่าก็คือว่า
ท่านยืนหยัดได้แม้เจอความยากลำบากดังกล่าว

1 ทธ 1:17 ให้เราสังเกตคำถวายสาธุการอันไพเราะที่ตามมา บัดนี้ พระเกียรติและ
สง่าราศีจะมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏ
แก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน พระมหากษัตริย์ของ
เรา คือ พระเยซูคริสต์ ไม่เพียงทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์, ไม่เปื่อยเน่า (เป็นอมตะ), มีได้ปรากฏแก่
ตา และทรงพระปัญญาเท่านั้น แต่ยังทรงสมควรแก่พระเกียรติและสง่าราศีสืบๆไปเป็นนิรันดร์ด้วย
เอเมน เนื้อหาส่วนนี้ของจดหมายฉบับนี้จึงจบลงเพียงเท่านี้

1 ทธ 1:18 เปาโลจึงจบความเห็นเกริ่นนำของท่านตรงนี้ โดยชี้แจงต่อทิโมธีว่า คำ
กำชับ (ข้อควรปฏิบัติ) ต่อ ไปนี้มีรากฐานอยู่ในพระคัมภีร์ที่ทรงโปรดมอบให้แล้ว ทิโมธีบุตรเอ๋ย
คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านี้
นั้นท่านจะได้เข้าสู่รับได้ดี ทิโมธีไม่ใช่บุตรที่เกิดจากเปาโล โดยธรรมชาติ แต่เขาก็เป็นเช่นนั้นใน
แง่ฝ่ายวิญญาณ แม้ไม่มีระบุไว้ชัดเจน แต่เปาโลน่าจะเป็นผู้ที่นำเขามาถึงพระคริสต์ในการเดิน
ทางไปยังเมืองลิสตราครั้งแรกของท่านตามที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 14 คำที่แปลว่า คำกำชับ (พา
รากะเสย) มีความหมายว่า ‘ข้อควรปฏิบัติต่างๆในรูปของคำบัญชา’ คำกำชับที่จะถูกมอบให้
นี้เป็นเนื้อหาส่วนที่เหลือของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลจะให้ข้อควรปฏิบัติต่างๆแบบละเอียด

สำหรับทิโมธีและพันธกิจในการเป็นศิษยาภิบาลของเขา คำกำชับนี้มีรากฐานอยู่ในหลักการต่างๆตามพระคัมภีร์ (“ตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงถึงท่าน”) นี้อยู่หมายถึงพระคัมภีร์เดิมและเนื้อหาของพระคัมภีร์ใหม่ที่ได้ถูกเขียนไปแล้ว นอกจากนี้โดยข้อความเหล่านั้น (พระคัมภีร์) เขาจะได้เข้าสู่รูปได้ดีด้วย (ผู้ได้ดีในสนามรบ)

เปาโลเปรียบเทียบการรับใช้เป็นศิษยาภิบาลว่าเป็นเหมือนกับการสู้รบ แน่แน่นอนที่มีการสู้รบกับโลก, เนื้อหนัง และพญามาร มีการต่อต้านจากการละทิ้งความจริงอยู่บ่อยๆ บางครั้งก็มีการสู้รบและการต่อสู้ภายในคริสตจักรที่พญามารยุ้งคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังให้สร้างความเจ็บปวดและความเศร้าใจแก่ศิษยาภิบาล กระนั้น อัครสาวกที่มีประสบการณ์ โสโครทอนานี้ก็ผ่านการสู้รบเหล่านั้นมาหมดแล้ว ท่านจึงให้หลักการและข้อควรปฏิบัติต่างๆแก่ทิโมธีผู้ซึ่งจะรับหน้าที่ศิษยาภิบาลเป็นครั้งแรกเพื่อที่เขาจะ “สู้รบได้ดี”

1 ทธ 1:19 การสู้รบได้อย่างประสบความสำเร็จต้องเริ่มต้นด้วยความเชื่อและจิตสำนึกอันดี **จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกอันดี** คำที่แปลว่า **ยึด (อะโค)** มักถูกแปลว่า ‘มี’ ดังนั้นเปาโลจึงเริ่มคำกำชับของท่านที่ให้ไว้กับทิโมธีโดยขอให้เขามีความเชื่อ (มีความเชื่อที่ถูกต้อง) นั้นมาพร้อมกับการมีจิตสำนึกอันดี ความหมายก็คือ การมีจิตสำนึกอันปลอดโปร่งปราศจากการรู้สึกผิดเพราะบาปในชีวิตของคนๆนั้น ท่านกำลังพูดถึงการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมซึ่งทำให้เกิดจิตสำนึกอันปลอดโปร่ง (อันดี) สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการรับใช้เป็นศิษยาภิบาล ต้องมีความเชื่อที่ถูกต้อง (นั่นคือ หลักคำสอนและการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อด้วย) ต้องมีการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมอันก่อให้เกิดจิตสำนึกอันปลอดโปร่งด้วย ดังนั้นความเชื่อและความชอบธรรมจึงเป็นอาวุธอันทรงพลังในการรับใช้เป็นศิษยาภิบาล

น่าเสียดายที่บางคนได้ก้าวข้ามหลักการดังกล่าวและได้นำความพินาสมาสู่ชีวิตและพันธกิจของตัวเอง ในเรื่องดังกล่าวเปาโลออกความเห็นที่ **ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง** ในประเทศแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนสมัยคริสต์ศตวรรษแรก บางทีหายหน้าภัยที่ร้ายแรงที่สุดที่คนเราจะเจอก็คือ เรืออับปาง แน่แน่นอนที่เปาโลเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับภัยนี้มา

ก่อน นำเสรีที่มีคนมากมาย แม้กระทั่งในตอนนั้นก็ตามที่ทำให้การรับใช้ของคุณต้องอับปางลง เพราะการมีหลักคำสอนที่เบี่ยงเบนไปหรือไม่ก็ล้มเหลวในด้านศีลธรรม

1 ทธ 1:20 มีคนสอนผิดสองคนที่ถูกเอ่ยชื่อ คือ ฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท ฮีเมเนอัสถูกเอ่ยถึงโดยเปาโลว่าเป็นคนที่หลงไปจากความเชื่อใน 2 ทิโมธี 2:17-18 อเล็กซานเดอร์อาจเป็นช่างทองแดงที่สร้างความเสียหายต่อเปาโลอย่างมากตามที่มิเออ์ถึงใน 2 ทิโมธี 4:14 เขาอาจเป็นอเล็กซานเดอร์คนนั้นที่ถูกพูดถึงในกิจการ 19:33-34 ก็ได้ ไม่ว่าจะในกรณีใดเปาโลก็บรรยายถึงชายทั้งสองคนนี้เป็นเหมือนเรืออับปางฝ่ายวิญญาณ คนหนึ่งละทิ้งความจริง ส่วนอีกคนอาจเป็นคนที่ทรยศต่อความเชื่อนั้น

นอกจากนี้ท่านยังมอบทั้งคู่ไว้กับซาตานด้วย ความหมายอาจเป็นไปได้ว่าเปาโล โดยสิทธิอำนาจในการเป็นอัครสาวกของตัวเอง ได้มอบร่างกายของทั้งสองคนไว้แก่ซาตานสำหรับการติสอน “เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท” การตัดสินใจดังกล่าวเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากๆ เปาโลยังทำแบบเดียวกันนี้กับคนบาปคนนั้นที่ถูกเอ่ยถึงใน 1 โครินธ์ 5:5 ด้วย เห็นได้ชัดว่ามันคือการยอมให้พญามารมาโจมตีร่างกายของคนๆหนึ่งเพื่อที่จิตวิญญาณของเขาจะได้รับการช่วยให้รอด นี่ดูเหมือนว่าจะเป็นรูปแบบหนึ่งของการติสอนฝ่ายวิญญาณอันรุนแรง

*****

ภาพรวมของ 1 ทิโมธี 2: เปาโลพูดถึงหัวข้อทั่วไปสองเรื่องในบทนี้: (1) เรื่องการอธิษฐาน โดยเฉพาะในคริสตจักรและ (2) สถานะของคริสเตียนสตรีในคริสตจักร

1 ทธ 2:1 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง ขณะที่อัครสาวกท่านนี้เริ่มต้นคำกำชับของท่านที่มอบไว้แก่ทิโมธี (และศิษยาภิบาลทุกคนด้วย) สิ่งสำคัญอันดับแรกคือ การอธิษฐาน “เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลาย” ความหมายก็คือ ‘ดังนั้นข้าพเจ้าขอกำชับท่าน’ “ก่อนสิ่งอื่นใด” หนึ่งในสิ่งสำคัญอันดับแรกในชีวิตของศิษยาภิบาลต้องเป็นการอธิษฐาน

อัครสาวกท่านนี้จึงเสนอคำสำคัญที่มีความหมายเหมือนกับการอธิษฐาน กระนั้นแต่ละคำก็มีความหมายที่เฉพาะเจาะจงในตัวของมันเอง (1) **วิงวอน** คือการขอสำหรับความจำเป็นต่างๆ (2) **อธิษฐาน** หมายถึงการสื่อสารกับพระเจ้าโดยตรง และสื่อถึงการสรรเสริญและการนมัสการ (3) **ทูลขอ** คือการอธิษฐานเพื่อผู้อื่น (4) **ขอบพระคุณ** ก็ชัดเจนในตัวอยู่แล้ว “เพื่อคนทั้งปวง” สื่อถึงการทูลขอเพื่อผู้อื่นต่อไปดังที่กล่าวไว้แล้วด้านบน ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า ชีวิตในการอธิษฐานของเราควรรวมการทูลขอเพื่อความจำเป็นต่างๆ, การมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าโดยตรง, การทูลขอเพื่อผู้อื่น และการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความประเสริฐของพระองค์

1 ทธ 2:2 กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือว่า ชีวิตในการอธิษฐานของเราควรรวมถึงรัฐบาลและผู้นำประเทศด้วยเพื่อที่ว่าเราจะได้มีชีวิตแบบสงบสุขและมีอารยธรรมในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและความน่านับถือ เราจึงควรอธิษฐานเพื่อ**กษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง** เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่าง**ซื่อสัตย์** แม้ว่าเราไม่สนว่าใครจะดำรงตำแหน่งผู้นำทางการเมือง แต่เราก็ถูกกำชับให้อธิษฐานเพื่อพวกเขา

1 ทธ 2:3 ดังนั้นเมื่อเราอธิษฐานเพื่อผู้ปกครองประเทศของเรา การเช่นนี้เป็นการดีและเป็น**ที่ขอบในสายพระเนตรของพระเจ้า** พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

1 ทธ 2:4 ข้อ 4 ถึง 7 จึงเป็นการขยาดความ นั่นคือเปาโลแทรกเนื้อหาเสริมเข้ามาในเนื้อหาหลัก พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงมีพระประสงค์หรือปรารถนาให้คนทั้งปวงได้รับความรอดและมาถึงความรู้ในความจริงนั้น นี่ตรงข้ามกับความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ ‘ผู้ที่ถูกเลือก’ บางคนเท่านั้นได้รับความรอด เปาโลจึงเขียนว่าพระเจ้าทรงมี**พระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น**

ข้อความตรงนี้อาจถูกถอดความใหม่ได้ว่า ‘ซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้คนทั้งปวงได้รับความรอดและมาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น’ ไม่มีการจำกัดแค่ผู้ที่ถูกเลือกบางคนเท่านั้น พระประสงค์ที่เปิดเผยชัดเจนของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทั้งปวงคือ ให้คนทั้งปวงได้รับความ

รอด! แต่ทุกคนจะได้รับความรอดหรือไม่? คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว แต่นั่นก็เป็นเพราะความบาปหนาของจิตใจมนุษย์ที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ พระประสงค์ของพระเจ้าในเรื่องดังกล่าวนี้ชัดเจนอยู่แล้ว

1 ทธ 2:5 เปาโลจึงพูดถึงประเด็นที่แสนวิเศษหลายประการของศาสนศาสตร์พื้นฐาน ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น แนวคิดเอกเทวนิยมจึงถูกสถาปนาอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังมีคนกลางเพียงผู้เดียวระหว่างพระองค์และมนุษย์ชาติด้วย คนกลางผู้นั้นคือพระเยซูคริสต์ (ให้เราสังเกตว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกเรียกในที่นี้ว่า “ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” นี่สื่อชัดเจนถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้าในเวลาเดียวกัน นี่เรียกว่า hypostatic union (การรวมกันเป็นหนึ่งแบบคงทั้งสองสภาพ)

การกล่าวถึงข้อเท็จจริงนี้กำจัดแนวคิดเรื่อง “พระแม่มารีย์” ที่พวกคาทอลิกเชื่อว่าเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับเราที่เป็นมนุษย์ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นคนกลางแต่เพียงผู้เดียวระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ไม่มีผู้อื่นอีกแล้ว

1 ทธ 2:6 อัครสาวกท่านนี้พูดถึงความจริงทางศาสนศาสตร์ขั้นพื้นฐานที่ลึกซึ้งอีกประการ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงประทานพระองค์เองก็สำแดงชัดเจนถึงความรักแบบอาภัพ เพราะแน่ทีเดียวที่ความรักแบบอาภัพคือการเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น พระเยซูจึงทรงเป็นการรับสภาพมนุษย์ของความรักของพระเจ้า นอกจากนี้พระองค์ยังทรงทำเช่นนั้น “เป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง” ด้วย คำที่แปลว่า ค่าไถ่ (อับติลูทรอน) หมายถึง ราคาที่จ่ายให้เพื่อไถ่คนๆหนึ่ง นำมาเหตุไฉนว่าค่าไถ่ที่พระเยซูคริสต์ทรงประทานให้นั้นมีไว้สำหรับคนทั้งปวง นี่ชัดเจนโดยตรงกับทฤษฎีเรื่องการไถ่แบบจำกัดเฉพาะคน มันไม่ได้มีไว้สำหรับผู้ที่ถูกเลือกบางคนเท่านั้น

นอกจากนี้ พระราชกิจของพระคริสต์บนกางเขนก็ต้องถูกเป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม ด้วยข่าวประเสริฐเรียกร้องให้เราเป็นพยาน ความหมายที่แฝงอยู่ในวลีที่แปลว่า “ในเวลาอันเหมาะสม” มีความหมายว่า ‘ในเวลาของมัน’ นี่สื่อว่าเมื่อโอกาสมาถึงให้เราเป็นพยาน เราก็ต้องเป็นพยานในเรื่องพระราชกิจของพระคริสต์บนกางเขน

1 ทธ 2:7 เพราะเหตุความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านี้ เปาโลจึงประกาศว่า และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปิดเลย) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ คำที่แปลว่า และสำหรับการนี้ (อะโอส ฮอส) มีความหมายว่า ‘เพื่อการดังกล่าว’ มันเป็นสรุปย่อของข้อ 4 ถึง 6 ดังนั้น เปาโลจึง “ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์” ในเรื่องดังกล่าว คำที่แปลว่า ถูกตั้ง (ทีเชมิ) มีความหมายว่า ‘ถูกแต่งตั้ง’ หรือ ‘ถูกนำเสนอ’ คำที่แปลว่า นักเทศน์ คือ *เครุกซ์* ข้อความที่ท่านถูกแต่งตั้งให้เทศนา (ตามที่กล่าวไว้ด้านบน) คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์ ท่านจึงได้ถูกตั้งให้เป็น (1) นักเทศน์ และ (2) อัครสาวก และ (3) ครูสอน “ความเชื่อและความจริง” คำหลังนี้ (*อาเลเธเอีย*) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า ‘ความจริง’

1 ทธ 2:8 ท่านจึงวกกลับมาพูดเรื่องอิชญาณต่อซึ่งท่านได้ออกนอกเรื่องไปในข้อ 4 ถึง 7 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารภนาให้ผู้ชายทั้งหลายอิชญาณในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน (กล่าวโดยสรุปก็คือ) ท่านปรารภนาให้ “ผู้ชายทั้งหลาย” อิชญาณในที่ทุกแห่ง เห็นได้ชัดว่านี่หมายความว่าในคริสตจักรทั้งหลาย ผู้ชายต้องเป็นคนนำอิชญาณในที่ประชุม นอกจากนี้คนที่ทำหน้าที่ดังกล่าวต้องมี “มืออันบริสุทธิ์” ซึ่งหมายถึงการมีชีวิตที่สะอาดด้วย และผู้ชายที่ทำหน้าที่นำอิชญาณต้องไม่เป็นคนมีโทโส (มีปัญหาในการควบคุมอารมณ์) และ *การเถียงกัน* คำที่แปลว่า *การเถียงกัน* (*คิอาตอกิสมอส*) หมายถึง คนที่ชอบ ‘หักล้าง’ หรือ ‘โต้แย้ง’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนเหล่านั้นที่จะถูกเรียกให้มานำที่ประชุมอิชญาณในคริสตจักรต้องเป็นคนที่มีคำพยานชีวิตที่ดีและไม่ได้ชื่อว่าเป็นคนชอบสร้างปัญหา กล่าวสั้นๆก็คือว่า พวกเขาต้องมีชื่อเสียงดีนั่นเอง

1 ทธ 2:9 คราวนี้เปาโลหันมาเน้นเรื่องสถานะของผู้หญิงในคริสตจักรบ้าง ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละเอียด และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง คำพูดที่ว่า “ก็เหมือนกัน” อ้างย้อนกลับไปถึงเรื่องความบริสุทธิ์และชื่อเสียงดีในข้อที่แล้ว ผู้หญิงเองก็ต้องประพฤติตัวให้เหมาะสมในคริสตจักรเช่นกัน

เปาโลกล่าวต่อไปถึงเรื่องเครื่องแต่งกายอันเหมาะสมสำหรับคริสเตียนสตรี พวกนางต้อง “แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย” สตรีที่ทำตามแบบของพระเจ้าควรระมัดระวังในเรื่องการแต่งกายของตน วลีที่แปลว่า แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย (*เอ็ก คาตาสตอและอิ คอสมियोย*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ชุดยาว’ เครื่องแต่งกายที่สั้นจู้จู้หรือเปิดเผยเนื้อหนังนั้นไม่เหมาะสมสำหรับคริสเตียนสตรี วลีที่ว่า “พร้อมด้วยความรู้จักละเอียด และความมีสติสัมปชัญญะ” ยังอยู่ในบริบทของการแต่งกาย คำที่แปลว่า ความรู้จักละเอียด (*ไฮ โดส*) ในบริบทนี้หมายถึง ‘ความสุภาพเรียบร้อย’ คำที่แปลว่า ความมีสติสัมปชัญญะ (*โซฟรอสุนเน*) ในบริบทนี้หมายถึง ‘ที่อนุรักษ์นิยม’ หรือ ‘ไม่หัวเหว’

ความหมายตรงนี้ก็คือ การแต่งกายแบบสุภาพเรียบร้อยและอนุรักษ์นิยม การทำผิดศีลธรรมไม่ว่าจะในความคิดหรือการกระทำมักถูกบ่งบอกผ่านทางเครื่องแต่งกายที่ไม่สุภาพเรียบร้อยหรือไม่เหมาะสมของผู้หญิง นี่ยังเป็นจริงในหมู่ชาวโลก สิ่งนี้ไม่ควรเกิดขึ้นเลยในคริสตจักร เราควรระลึกว่าเพราะการทำตัวรุ่มร่ามของนางบัทเชบาที่กระตุ้นให้ดาวิดผิดพิวพิดเมียชาวบ้าน ผู้หญิงที่ทำตามแบบของพระเจ้าจะคอยระมัดระวังและแต่งตัวให้สุภาพเรียบร้อยเสมอ

เปาโลกล่าวต่อไปถึงการประพฤติตัวอันเหมาะสมสำหรับหญิงที่ทำตามแบบของพระเจ้า การประดับกายของนางต้อง “ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง” การถักผมหมายถึงการไว้ทรงผมแบบเก๋ๆ เครื่องทองและไข่มุกหมายถึงเครื่องประดับและเสื้อผ้าราคาแพงก็คือเสื้อผ้าสวยๆ เปาโลต้องการจะบอกว่า ไม่ใช่ว่าการไว้ทรงผมเก๋ๆ เครื่องประดับ หรือเสื้อผ้าสวยๆ เป็นเรื่องผิดในตัวเองแต่อย่างใด แต่ท่านต้องการจะบอกว่าคุณงาม (การประดับกาย) ที่แท้จริงของคริสเตียนสตรีไม่ได้อยู่ตรงนี้

1 ทธ 2:10 ท่านกล่าวต่อไปถึงเรื่องการประดับกายหรือความงามที่แท้จริงของคริสเตียนสตรี แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า) คำที่แปลว่า **สมกับ** (พระโท) มีความหมายว่า ‘เหมาะสม’ หรือ ‘เข้ากันได้’ คำสั่งของเปาโลก็คือว่า คริสเตียนสตรีควรประพฤติตัวและประดับกายในแบบที่สอดคล้องกับการทำตามแบบของพระเจ้า

เนื้อหาตรงนี้ต่อเนื่องมาจากข้อ 9 ผู้หญิงที่ทำตามแบบของพระเจ้าควรประดับกายด้วย “การกระทำดี” ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความงามที่แท้จริงในตัวคริสเตียนสตรีไม่ได้อยู่ในเครื่องแต่งกายของนาง, เครื่องประดับของนาง หรือทรงผมของนาง แต่อยู่ในการประพฤติตัวและการกระทำต่างๆของนางที่เป็นตามแบบของพระเจ้าต่างหาก ดู 1 เปโตร 3:1-6

1 ทธ 2:11 ในส่วนของหลักการภายในคริสตจักร พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ผู้หญิงไม่พูดจาเปิดเผยให้ผู้หญิงเรียนอย่างเงียบๆและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง คำที่แปลว่า *เงียบๆ* (*เฮซูเคีย*) มีความหมายว่า ‘ความสงบเสงี่ยม’ อัครสาวกเปโตรพูดถึงเรื่องนี้ด้วยใน 1 เปโตร 3:4 ในความเห็นของท่านเกี่ยวกับ ‘จิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม’ คำเดียวกันนี้ปรากฏตรงนั้นสำหรับคำว่า ‘สงบเสงี่ยม’ หลักการที่สำคัญกว่าซึ่งแตกย่อยออกมาจากคำดังกล่าวก็คือ ผู้หญิงต้องนบนาบเชื่อฟังผู้ชาย (นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ด้อยกว่าแต่อย่างใด แต่สื่อถึงการมอบหมายสิทธิอำนาจผ่านทางเพศชาย ความหมายตรงนี้ก็เหมือนกับที่สามีเป็นผู้นำในบ้าน) แม้ว่าคำสอนตรงนี้ขัดแย้งโดยตรงกับหลักปรัชญาสิทธิสตรีในปัจจุบัน แต่มันก็เป็นหลักการตามพระคัมภีร์ ผู้หญิงที่ตามแบบของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคริสตจักรควรประพฤติตัวด้วยใจสงบเสงี่ยม พวกนางไม่ควรทำตัวโฉบฉวย พูดเสียงดัง หรือแสวงหาสิทธิอำนาจ นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงต้องนั่งเงียบอย่างเดียวไม่พูดอะไร แต่เปาโลสอนให้ผู้หญิงมีใจนบนาบซึ่งเห็นได้ชัดในคำพูดไม่กี่คำเกี่ยวกับเรื่องนี้

1 ทธ 2:12 ดังนั้นผู้หญิงควรทำตัวนบนาบเชื่อฟัง ไม่ใช่อำนาจในฐานะครูสอนผู้ชาย ในคริสตจักร **ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานั่งๆอยู่** นี่

ไม่ได้หมายความว่า ผู้หญิงจะสอนอะไรไม่ได้เลย แต่ผู้หญิงไม่ควรใช้อำนาจเหนือผู้ชายต่างหาก คำที่แปลว่า **ใช้อำนาจ** (*เอาเรนเตะ โอ*) มีความหมายว่า ‘บงการ’ หรือ ‘ยกตัวขึ้น’ อีกครั้งที่คำที่แปลว่า **นิ่งๆ** (*เฮซุเคีย*) มีความหมายว่า ‘ใจสงบเสงี่ยม’

นี่เป็นอีกครั้งที่เปาโลสอนว่าคริสเตียนสตรีที่ทำตามแบบของพระเจ้าควรมีใจอ่อนสุภาพ และสงบเสงี่ยม นี่ยังคงเป็นเช่นนั้นในบริบทของคริสตจักร พระเจ้าได้ทรงมอบหมายสิทธิอำนาจในคริสตจักรผ่านทางศิษยาภิบาลและผู้ช่วย คนทั้งสองตำแหน่งนี้เป็นผู้ชาย หลักการนี้ไม่ได้สื่อถึงความด้อยกว่าหรือการกดขี่แต่อย่างใด แต่มันเป็นเพียงการคงไว้ซึ่งลำดับที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แล้ว เมื่อคริสตจักรมีการประพาศดังกล่าว ความสัมพันธ์ในคริสตจักรก็ราบรื่น เมื่อผู้หญิงพยายามใช้อำนาจบาตรใหญ่ ทุกคนก็เจอกับความยุ่งยาก ซึ่งรวมถึงพวกผู้หญิงเองด้วย หลักปรัชญาสิทธิสตรีขัดแย้งโดยตรงกับลำดับทางสังคมที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้

1 ทธ 2:13-14 เพื่อยกภาพประกอบความเรียบง่ายของประเด็นของท่าน ท่านจึงยกหนังสือปฐมกาล ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา เอวาได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นเพื่อช่วยเหลืออาดัม ไม่ใช่ในทางกลับกัน เปาโลจึงทบทวนลำดับของการเนรมิตสร้างและการหลอกลวงในตอนแรกของการทดลองครั้งแรก **14** และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด ในปฐมกาล 3 เห็นได้ชัดว่าเอวาเป็นคนที่ถูกหลอกลวง อาดัมไม่ได้ถูกหลอก ประเด็นที่เรียบง่ายก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้ผู้ชายเป็นผู้นำ นี่คือประเด็นของเปาโลเกี่ยวกับลำดับและความเป็นระเบียบภายในคริสตจักร สตรีที่อยู่ฝ่ายวิญญาณและทำตามแบบของพระเจ้าย่อมไม่มีปัญหาเกี่ยวกับลำดับนี้เลย แต่พวกที่ดื้อรั้นและอยู่ฝ่ายเนื้อหนังมักมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้บ่อยๆ

1 ทธ 2:15 เปาโลปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยความเห็นต่อไปนี้ แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะ คำที่แปลว่า **รอด** (*โซ โซ*) มีความหมายด้วยว่า ‘ถูกช่วยให้พ้น’ ในกรณีนี้มันสื่อถึงการคลอดบุตร ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าจะทรงอวยพรและ

ช่วยผู้หญิงที่ทำตามแบบของพระเจ้าและ “ดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะ” ให้พ้น คำหลังนี้ (ซูฟรอซุเน) มีความหมายว่า ‘การมีวินัยในตัวเอง’ หรือ ‘การบังคับตน’ พระเจ้าทรงอวยพรหญิงเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ, ดำเนินในความรัก, บริสุทธิ์ในร่างกายและจิตวิญญาณ และมีวินัยเพื่อทำสิ่งที่ถูกต้อง เมื่อหญิงที่ตามแบบของพระเจ้าจัดระเบียบชีวิตของตนเช่นนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะทรงอวยพรพวกเธอ แม้ในยามคลอคลุกก็ตาม (เราควรระลึกว่าในสมัยนั้น การคลอดบุตรเป็นเรื่องที่เสี่ยงมาก มีผู้หญิงมากมายที่เสียชีวิตในการคลอดบุตร)

*****

ภาพรวมของ 1 ทิโมธี 3: บทนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับตำแหน่งผู้นำของคริสตจักรตามพระคัมภีร์ คือ ศิษยาภิบาลและผู้ช่วย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณสมบัติต่างๆของผู้นำเหล่านี้ จุดประสงค์ก็คือ เพื่อที่ทิโมธีจะได้ทราบว่าทำตัวอย่างไรในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แบบแผนสำหรับตำแหน่งผู้นำของคริสตจักรและหลักการปกครองคริสตจักรจึงถูกนำเสนอตรงนี้ บทนี้ปิดท้ายด้วยคำอธิบายอันน่าทึ่งเกี่ยวกับคริสตจักรและสรุปย่ออันกระชับเกี่ยวกับพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

1 ทธ 3:1 อัครสาวกท่านนี้เริ่มโดยกล่าวว่า **คำนี้เป็นคำจริง คำพูดนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘นี่เป็นคำที่สัตย์จริง’** ท่านกล่าวต่อไปว่า **คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ศิษยาภิบาล คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ** หรือกล่าวใหม่ได้ว่า ‘หากชายคนใดแสวงหาตำแหน่งศิษยาภิบาล เขาก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ’ ดังที่เดี๋ยวนั้นเราจะพูดถึงเรื่องนี้ ตรงนี้เปาโลชมเชยผู้ใดก็ตามที่เต็มใจแสวงหาตำแหน่งศิษยาภิบาล อยากรู้ก็ตามเมื่อพิจารณาจากภาพรวมของพระคัมภีร์ใหม่ ตำแหน่งดังกล่าวเป็นการทรงเรียกของพระเจ้าผู้เลี้ยงใหญ่ พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงเรียกและแต่งตั้งคนทั้งหลายให้มารับใช้พระองค์

มีคำสามคำที่ถูกใช้เรียกผู้นำของคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ (1) คำที่แปลว่า **เจ้าอธิการ (เอะพิสคอป)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ปกครองดูแล’ พระเจ้าทรงประทานให้เขาปกครองดูแล

คริสตจักรท้องถิ่นในเรื่องต่างๆไป (2) คำที่แปลว่า **ผู้อาวุโส (เปรสบูเตอรอส)** ก็ถูกใช้แทนที่คำว่า เจ้าอธิการได้เช่นในทิตัส 1:5-6 ผู้อาวุโสคือคนที่มีสิทธิอำนาจไม่ว่าจะโดยอายุหรือยศศักดิ์ การประยุกต์ใช้คำๆนี้จึงเป็นเรื่องของสิทธิอำนาจ

(3) คำที่แปลว่า **ศิษยาภิบาล (พอยเมน)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้เลี้ยงแกะ’ และบ่งบอกถึงการดูแลประคับประหามและการเลี้ยงดูฝูงแกะ แต่ละคำของทั้งสามคำนี้บ่งบอกถึงคนๆ เดียวกัน ความแตกต่างอยู่ตรงที่แง่มุมหลายด้านของตำแหน่งผู้นำนี้ เมื่อรวมกันมันจึงเป็นตำแหน่งที่มีการปกครองดูแล, สิทธิอำนาจ และการดูแลประคับประหาม ตำแหน่งนี้จึงเปรียบได้กับผู้เป็นสามี/บิดาในบ้าน

คริสตจักรยุคต้นส่วนใหญ่แล้วเริ่มต้นออกมาจากธรรมศาลา อันที่จริงแล้วในหนังสือ ยากอบ คำที่ใช้สำหรับที่ประชุมตรงนั้นคือคำที่ปกติแล้วแปลว่า **ธรรมศาลา** ประเด็นก็คือว่า ผู้นำของธรรมศาลาเป็นที่รู้จักในชื่อผู้อาวุโส คำดังกล่าวถูกนำมาใช้ในคริสตจักรยุคต้นด้วยโดยเฉพาะเมื่อมีิวเป็นสมาชิกส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามเมื่อคริสตจักรขยายตัวไปทางทิศตะวันตกและเริ่มมีคนต่างชาติมากขึ้น คำภาษากรีก (**เอพิสคอปอส**) จึงเป็นคำที่ใช้เพื่อหมายถึงตำแหน่งผู้นำของคริสตจักร มันมาจากคำสองคำง่ายๆ **เอพิ** ซึ่งมีความหมายว่า ‘เหนือ’ และ **สคอปอส** ซึ่งมีความหมายว่า ‘เห็น’ ดังนั้นความหมายก็คือ **การดูแล** นั่นเอง ทั้งสองคำคือ **ผู้อาวุโส** และ **เจ้าอธิการ** หมายถึงตำแหน่งเดียวกัน เพียงแต่มันแตกต่างกันในแง่ที่มาเท่านั้น ในความหมายปัจจุบัน ทั้งสองคำจึงเทียบเท่ากับคำว่า ‘ศิษยาภิบาล’

1 ทธ 3:2   **ศิษยาภิบาลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอัครมาตย์รับแบกดี เหมาะที่จะเป็นครู** เปาโลกล่าวต่อไปตรงนี้ (และในอีกหลายข้อต่อไป) เพื่อนำเสนอคุณสมบัติสิบเจ็ดประการสำหรับตำแหน่งเจ้าอธิการ หรือที่ในปัจจุบันมักเรียกกันว่า ศิษยาภิบาล ให้เรามาดูคุณสมบัติแต่ละอันกัน (1) คุณสมบัติแรกคือ คำที่แปลว่า **ไม่มีใครติได้ (อานะพิเลพตอส)** ความ

หมายที่แฝงอยู่ในคำๆนี้คือ การไม่มีสิ่งใดที่อาจเป็นเหตุให้ถูกกล่าวในทางเสียหายหรือส่งผลเสียต่อการรับใช้ ไม่ว่าจะเป็ในเรื่องจรรยาบรรณ, ศีลธรรม, ธุรกิจ, จิตวิญญาณ หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม

(2) เปาโลยังกล่าวอีกว่าศิษยาภิบาลควรเป็น “สามีของหญิงคนเดียว” ความเข้าใจเดิมของคุณสมบัติข้อนี้ก็คือว่า ศิษยาภิบาลไม่ใช่คนที่แต่งงาน, หย่าร้าง จากนั้นก็แต่งงานใหม่ ทรรศนะนี้ยังเตือนสติให้ศิษยาภิบาลปกครองบ้านเรือนของคนให้ดีด้วย

ทรรศนะที่เป็นที่ยอมรับน้อยกว่าก็คือ การมีผัวเดียวเมียเดียว ซึ่งตรงข้ามกับการมีผัวเมียหลายคนซึ่งเป็สิ่งที่ผู้คนปฏิบัติอยู่ในโลกตะวันออกสมัยนั้น สิ่งที่สนับสนุนทรรศนะนี้ก็คือคำที่แปลว่า หญิง (ภรรยา) แม้ว่าบ่อยครั้งคำๆนี้ถูกแปลว่า ‘ภรรยา’ แต่ความหมายตามปกติของมันคือ ‘ผู้หญิง’ ดังนั้นความหมายก็คือ ‘สามีของผู้หญิงคนเดียว’ การมีผัวเมียหลายคนไม่ใช่เรื่องผิดปกติโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกตะวันออกสมัยนั้น

ไม่ว่าจะในกรณีใด ทรรศนะที่สำคัญกว่าก็คือว่า ศิษยาภิบาลควรมีชีวิตครอบครัวเป็นแบบอย่างที่ดี คนที่เคยหย่าร้างมาก่อนและแต่งงานใหม่มักจะแบกภาระตามมาซึ่งก่อให้เกิดความยุ่งยากไปตลอดชีวิตของเขา นอกจากนี้คนที่ทำแบบนั้นก็ไม่ใช่แบบอย่างที่ดีของแผนการของพระเจ้าสำหรับครอบครัวด้วย ข้อนี้อาจสอนด้วยว่าหนุ่มโสดไม่ควรเป็นศิษยาภิบาล

(3) คำต่อมาซึ่งแปลว่า เป็นคนรอบคอบ (เนฟาและออส) มีความหมายตรงตัวว่าไม่เมาเหล้าองุ่น ความหมายขั้นพื้นฐานมากกว่าก็คือ การมีความคิดที่ชัดเจนและมีใจจดจ่อ

(4) เปาโลใช้คำที่แปลว่า เป็นคนรู้จักประมาณตน (โซโฟรอน) ความหมายก็คือ การมีชีวิตที่ควบคุมตนเองและมีวินัยในตนเอง การมีวินัยในตนเองเป็นรากฐานของความสามารถในการจัดระเบียบใดๆก็ตาม มันยังเป็นแก่นแท้ของอุปนิสัยด้วย ในทางปรัชญาแล้วการมีวินัยในตนเองเกิดจากหลักการที่เป็นพื้นฐานกว่าคือ ความชอบธรรม ความชอบธรรมคือการทำสิ่งที่ตนควรกระทำ การทำสิ่งที่เราควรกระทำจึงต้องอาศัยการมีวินัยในตนเอง ครั้งหนึ่งฮัดสัน เทย์เลอร์เคยกล่าวไว้ว่า คนที่ไม่มีวินัยในตนเองจะไม่มีวันทำงานใดๆของพระเจ้าสำเร็จเลย

(5) จากนั้นเปาโลกล่าวถึง **เป็นคนมีความประพฤติดี** คำที่แปลเช่นนั้น (*คอสมิโออส*) มีความหมายว่า การมีระเบียบดี หรือ การมีชีวิตที่เป็นระเบียบดี มันยังสื่อถึงการมีนิสัยประมาณตนและถ่อมตนด้วย

(6) คำที่แปลว่า **มีอัครราชทูตรับแขกดี** (*ฟีลอปเซรอส*) มีความหมายว่า คนที่เต็มใจและสามารถเป็นเจ้าบ้านต้อนรับผู้อื่นได้ นั่นคือ คนที่มีน้ำใจรับแขกนั่นเอง

(7) จากนั้นเปาโลกล่าวถึง **เหมาะที่จะเป็นครู** คำที่แปลเช่นนั้น (*ดีคัคติกอส*) มีความหมายว่า คนที่เต็มใจ, สามารถ และมีทักษะในการสอน

1 ทธ 3:3 **ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน** (8) จากนั้นเปาโลกำชับว่า ศิษยาภิบาลต้อง **ไม่ดื่มเหล้าองุ่น** วลีที่แปลเช่นนั้น (*เมะ พารอยนอน*) หมายถึงคนที่ไม่ดื่ม เปาโลไม่อนุญาตให้ดื่มเพื่อเข้าสังคมเลย

(9) คุณสมบัติข้อต่อไปคือ เขาต้อง **“ไม่เป็นนักเลง”** คำที่แปลว่า **ไม่เป็นนักเลง** (*ทเลคเตส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘คนที่ไม่ชอบชกต่อย’ ในความหมายที่ใหญ่กว่า นี้หมายถึงคนที่ไม่ชอบหาเรื่องทะเลาะวิวาท

(10) เปาโลกล่าวต่อไปว่าศิษยาภิบาลต้อง**ไม่เป็นคนโลภมากได้** คำที่แปลเช่นนั้น (*ไอสก รอคเคเตส*) หมายถึงคนที่ ‘กระหายหาผลประโยชน์’ (การรักเงิน) ศิษยาภิบาลต้องไม่มีความคิดดังกล่าวเลย

(11) คุณสมบัติข้อต่อไปคือ **เป็นคนสุภาพ** คำที่แปลเช่นนั้น (*อะพีอะอิกอส*) หมายถึง คนที่ ‘สุจริต’, ‘ยุติธรรม’, ‘อ่อนโยน’ หรือ ‘สุภาพ’

(12) จากนั้นศิษยาภิบาลต้อง**ไม่เป็นคนชอบวิวาท** คำที่แปลเช่นนั้น (*อามาคอส*) มีความหมายว่า ‘เว้นเสียจากการต่อสู้’ และคล้ายคลึงกับการ **ไม่เป็นนักเลง**นั่นเอง นี่สื่อถึงการไม่มีใจชอบหาเรื่องคนอื่น (ความหมายตรงตัวคือ ‘ไม่ใช่คนพาล’)

(13) จากนั้นศิษยาภิบาลต้อง**ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน** คำที่แปลเช่นนั้น (*อาฟีลากรอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ไม่รักเงิน’ มันคล้ายกับการไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่บางทีก็สื่อถึงการไม่เห็นแก่ตัวหรือมุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตนนั่นเอง

1 ทธ 3:4-5 (14) เปาโลจึงพูดถึงหลักเกณฑ์ที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งของศิษยาภิบาล เขาจะต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี ดังที่ข้อ 5 ได้กล่าวไว้ 5 (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้) ถ้าชายคนใดไม่รู้จักรอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี เราจะคาดหวังให้เขาดูแลคริสตจักรได้อย่างไร นอกจากเรื่องทักษะหรือความสามารถในเรื่องดังกล่าวแล้ว ยังมีเรื่องของแบบอย่างอีกด้วย พันธกิจที่สำคัญอย่างหนึ่งของศิษยาภิบาลก็คือ การฝึกสมาชิกของตนให้รู้จักพัฒนาบ้านเรือนและครอบครัวของพวกเขา ศิษยาภิบาลและภรรยาที่ประนีประนอม ไม่เป็นคนเสมอต้นเสมอปลาย ขาดวินัยและมีบ้านเรือนที่เต็มไปด้วยปัญหา สุดท้ายแล้วก็จะมิคริสตจักรที่เต็มไปด้วยปัญหาแบบเดียวกัน เรื่องต่างๆของชีวิตโดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ สนามทดสอบของเราจึงเป็นบ้านของเรา ศิษยาภิบาล (และภรรยา) ที่ไม่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในบ้านเรือนของตนจะไม่มีทางมีพันธกิจระยะยาวที่ได้ผลเลย นอกจากนี้ ความบกพร่องดังกล่าวก็มักเกิดขึ้นซ้ำในบรรดาคนหนุ่มสาวในคริสตจักรด้วย

(15) เปาโลพูดถึงเรื่องนี้โดยเฉพาะเจาะจงมากขึ้น ครอบครัวของศิษยาภิบาลต้อง**บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง** คำที่แปลว่า **บังคับบัญชา** (*สุปอทาเท*) หมายถึง ความเชื่อฟัง บุตรที่เชื่อฟังเป็นสัญญาณที่บ่งบอกชัดเจนว่าบิดาปกครองบ้านเรือนของตนได้ดีและเขาจึงมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นศิษยาภิบาล การขาดคุณสมบัติข้อนี้เป็นข้อบกพร่องซึ่งต้องได้รับการแก้ไข

จากนั้นคำที่แปลว่า **ความสง่าผ่าเผย** (*เซีมโนเตส*) ในบริบทนี้สื่อถึง ‘ความเคารพ’ ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า บุตรทั้งหลายของศิษยาภิบาลควรเป็นคนที่เชื่อฟังและเต็มไปด้วยความเคารพ นี่เป็นอีกครั้งที่สิทธิอำนาจในทางศีลธรรมของศิษยาภิบาลที่จะนำคริสตจักรเกิดมาจาก

แบบอย่างของบ้านเรือนและครอบครัวของเขา การล้มเหลวในคุณสมบัติที่สำคัญยิ่งข้อนี้ก็เท่ากับ เขาไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นศิษยาภิบาล แม้ว่าไม่มีบอกไว้ แต่คุณสมบัติเหล่านี้ก็ใช้กับภรรยาของ ศิษยาภิบาลด้วย เพราะนางมีส่วนอย่างมากในการอบรมบุตรของพวกเขา

1 ทธ 3:6 ขณะที่เปาโลกำลังจะใกล้จะถึงตอนจบของรายการที่ยี่ดียวนี้ ท่านกล่าวว่า (16) อย่าให้ผู้ทีกลับใจใหม่ๆเป็นศิษยาภิบาล เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษ เหมือนอย่างพญามาร คำที่แปลว่า ผู้ทีกลับใจใหม่ๆ (*เนะ โอฟุตอส* หรือ neophyte) มีความหมายว่า ผู้เชื่อใหม่ ศิษยาภิบาลไม่ควรเป็นคนที่เพิ่งได้รับความรอดไม่นาน อันตรายไม่ใช่เรื่องของการขาดความสามารถแต่เป็นเรื่องของความเย่อหยิ่งที่แฝงตัวเข้ามามากกว่า ความเย่อหยิ่งเป็นเครื่องมือของพญามารซึ่งนำการปรับโทษแบบเดียวกับที่พญามารนำมาสู่ตัวมันเอง เราเห็นตรงนี้ด้วยว่าพญามารทำสิ่งต่างๆด้วยความเย่อหยิ่ง ความเย่อหยิ่งเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มันชอบใช้มากที่สุด

1 ทธ 3:7 (17) สุดท้าย เจ้าอธิการ (ศิษยาภิบาล) จะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เราเวียนมาจนครบรอบแล้ว นอกจากนี้เปาโลเตือนอีกว่า เกรงว่าเขาจะเป็นที่ติเตียน และจะติดบ่วงแร้วของพญามาร ตรงนี้ก็ตรงกับคุณสมบัติแรกในรายการคือ เป็นคนที่ไม่มีการดีได้ ศิษยาภิบาลต้องมีชื่อเสียงดีภายนอกคริสตจักร, ในละแวกบ้านของเขา และทั่วชุมชน นี่จึงสื่อด้วยว่าศิษยาภิบาลจะต้องมีความสุจริต, วินัย, ความอดทน และมีบ้านเรือนเป็นแบบอย่างที่ดี การมีชื่อเสียงไม่ดีเป็นกับดักที่พญามารจะใช้เพื่อทำลายการรับใช้ของศิษยาภิบาลได้

1 ทธ 3:8 ต่อไปคือหลักเกณฑ์สำหรับตำแหน่งผู้ช่วย ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่ดื่มน้ำองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมากได้ ในพระคัมภีร์ใหม่ ผู้ช่วยคือคนที่ถูกเลือกจากภายในคริสตจักรเพื่อช่วยเหลือศิษยาภิบาล/ผู้อาวุโส/เจ้าอธิการ ในกิจการ 6:1-7 เราเห็นถึงสาเหตุและจุดประสงค์ของการตั้งตำแหน่งนี้ขึ้นมา เราควรสังเกตว่าตำแหน่งผู้ช่วยไม่ได้มีหน้าที่ดูแล นั่นเป็นหน้าที่ของเจ้าอธิการ แต่หน้าที่ของผู้ช่วยคือช่วยเหลือและรับใช้ภายในคริสตจักร คำว่า *คิอาคอนอส* มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้รับใช้’

มีคุณสมบัติ 13 ประการสำหรับผู้ช่วยและภรรยาของเขา ให้เรามาตรวจสอบคุณสมบัติเหล่านี้กัน (1) ก่อนอื่นผู้ช่วยต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย คำที่แปลเช่นนั้น (*เซ็มนอส*) มีความหมายว่า ‘ได้รับความเคารพนับถือ’ นี้ไม่ได้หมายถึงการวางตัวของเขาแต่หมายถึงอุปนิสัยของเขามากกว่า ความหมายก็คือ ความซื่อสัตย์, ซื่อเสียดิ และความสุจริต (2) ผู้ช่วยต้องไม่เป็นคนสองลิ้น คำที่แปลเช่นนั้น (*คิลอกอส*) มีความหมายว่า พูดอย่างหนึ่งกับคนหนึ่งแต่พูดอีกอย่างกับอีกคน นี่สื่อถึงความซื่อตรงและความสุจริตอีกครั้ง นั่นคือการเป็นคนที่พูดคำไหนคำนั้น (3) จากนั้นเปาโลพูดถึงการไม่ดื่มน้ำองุ่นมาก ความหมายก็คือการไม่เมามายเด็ดขาด ในสมัยโบราณ พวกยิวมีไวน์แบบที่ไม่มีแอลกอฮอล์ เพราะฉะนั้นน้ำถูกสงสัยเรื่องที่มาบ่อยๆ ไวน์จึงเป็นเครื่องดื่มหลัก อย่างไรก็ตามเพราะว่าสมัยนั้นไม่มีการแช่เย็น ไวน์แบบที่ไม่มีแอลกอฮอล์จึงถูกเป็นแอลกอฮอล์ได้อย่างง่ายดาย เปาโลจึงเตือนเรื่องการดื่มไวน์เยอะ (4) จากนั้นผู้ช่วยต้องไม่เป็นคนโลภมากได้ ดังที่กล่าวไว้แล้วในข้อ 3 ความหมายก็คือ คนที่ไม่ทะเยอทะยานอยากได้ผลประโยชน์หรือโลกเงิน คุณคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในข้อ 3

1 ทธ 3:9 (5) จากนั้นผู้ช่วยต้องเป็นคนยึดมั่นในข้อลึกลับแห่งความเชื่อด้วย จิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์ ในฐานะเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและมีตำแหน่งฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร ผู้ช่วยต้องมีจิตสำนึกผิดและชอบที่บริสุทธิ์ ความหมายคือ การมีความคิดที่บริสุทธิ์ และจิตสำนึกผิดและชอบที่ปราศจากบาป

1 ทธ 3:10 (6) นอกจากนี้เปาโลกำชับว่า จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย คำที่แปลว่า ลองดู (*ดอคิมาโซ*) มีความหมายว่า ‘ทดสอบ’ หรือ ‘ตรวจสอบ’ ดังนั้นคริสตจักรจึงไม่ควรเลือกผู้ช่วยจนกว่าเขาจะพิสูจน์ตัวเองก่อนว่ามีคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณเหมาะสมกับตำแหน่งนี้ (7) เปาโลกำชับว่า และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย วลีหลัง (“จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย”) อาจแปลได้ว่า ‘จึงให้เขารับใช้ในตำแหน่งดังกล่าว’ คำที่แปลว่า ไม่มีข้อตำหนิ (*อานีกเคเลตอส*) มีความหมายว่า ไม่มีเหตุให้ติเตียน, วิพากษ์วิจารณ์ จึงไม่มีที่ติได้ เช่นเดียวกับในกรณีของเจ้าอธิการ ผู้ช่วยก็ต้องเป็นคนที่ไม่มีตำหนิเช่นกัน คือ ไม่มีเหตุให้ถูกกล่าวหาหรือมีชื่อเสียงไม่ดี

1 ทธ 3:11 ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง สิ่งที่แตกต่างกันของคุณสมบัติของเจ้าอธิการก็คือว่า มีหลักเกณฑ์กำหนดไว้สำหรับภรรยาของผู้ช่วยด้วย (เราอาจสรุปได้ว่าในกรณีของภรรยาศิษยาภิบาล/เจ้าอธิการแล้ว นางต้องมีคุณสมบัติเหมือนสามีของนางเพราะคุณสมบัติส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับบ้านเรือนและชื่อเสียงของครอบครัว) (8) ในแบบเดียวกัน ภรรยาของผู้ช่วยต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย คุณความเห็นเรื่องนี้ได้ในข้อ 8 ข้างบน ภรรยาของผู้ช่วยต้องเป็นที่น่านับถือ (9) นอกจากนี้ ภรรยาของผู้ช่วยต้องเป็นคนที่ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น คำที่แปลว่า คนใส่ร้ายผู้อื่น (*ดีคิอาบอลอส*) มีความหมายว่า กล่าวหาผู้อื่น กล่าวโดยต้นคือ ภรรยาของผู้ช่วยต้องรู้จักควบคุมลิ้นของตน (10) จากนั้นภรรยาของผู้ช่วยต้องเป็นคนรู้จักประมาณตน คำที่แปลเช่นนั้น (*เนฟาเลออส*) มีความหมายว่า ไม่เมามายเด็ดขาด (11) ภรรยาของผู้ช่วยต้องเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง นั่นแปลว่าสามีของนางก็ต้องเป็นคนเช่นนี้ด้วย ดังนั้นภรรยาของผู้ช่วยก็ต้องเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวงเช่นกัน โดยเฉพาะในเรื่องฝ่ายวิญญาณ

1 ทธ 3:12 จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี เปาโลกล่าวอีกครั้งว่าผู้ช่วยต้องเป็น (12) “สามีของหญิงคนเดียว” นี่เป็นคุณสมบัติเดียวกันกับของเจ้าอธิการ คุณคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในข้อ 2 (13) สุดท้ายผู้ช่วยจะต้อง “บังคับบัญชาบุตรของตนและปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี” หลักการนี้ก็เหมือนกับของเจ้าอธิการ/ศิษยาภิบาล ผู้ช่วยก็ต้องมีครอบครัวที่เป็นระเบียบเรียบร้อยเช่นกัน คุณคำอธิบายที่คล้ายคลึงกันได้ในข้อ 4-5

1 ทธ 3:13 จากนั้นเปาโลกล่าวต่อไปว่า เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ การรับใช้ในฐานะผู้ช่วยได้ดีก็เป็นเกียรติและช่วยพัฒนาความมั่นใจฝ่ายวิญญาณในการเป็นพยานเรื่องพระคริสต์

1 ทธ 3:14-15

เปาโลหวังว่าจะมาเยี่ยมทิโมธีในไมซ้า ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไมซ้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน ท่านกล่าวต่อไปว่า 15 แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้ว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง อย่างไรก็ตาม หากท่านมาช้า ท่านก็เขียนมาในระหว่างนี้เพื่อที่ทิโมธีจะได้ทราบว่าควรประพฤติด้วยอย่างไร “ในคริสตจักร” คำที่แปลว่า **ประพฤติ** (อานาสตราเฟ) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ประพฤติตัว’ นั่นคือ เปาโลเขียนข้อความนี้ (และข้อความต่อไป) เพื่อที่ว่าทิโมธีผู้เป็นหนุ่มจะได้ทราบวิธีทำงานรับใช้ของเขาในคริสตจักร

ให้เราสังเกตว่าคริสตจักรถูกบรรยายว่าเป็น “หลักและรากแห่งความจริง” คริสตจักรท้องถิ่นเป็นระบบรองรับความจริง คำว่าหลักและรากเป็นศัพท์ทางสถาปัตยกรรม รากคือรากฐาน และหลักคือโครงสร้างที่รองรับน้ำหนัก รากฐานและตัวรองรับความจริงในยุคนี้คือคริสตจักรท้องถิ่น มันยังเป็นองค์กรเดียวของพระเจ้าในยุคสมัยนี้ด้วย

นอกจากนี้เรายังสรุปได้ด้วยว่าพระเจ้าทรงใช้สถาบันคริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่เพื่อส่งต่อและเก็บรักษาพระวจนะของพระองค์ คริสตจักร (คือ คริสตจักรท้องถิ่นแห่งพระคัมภีร์ใหม่ที่เชื่อพระคัมภีร์) เป็นระบบรองรับความจริง คือ พระวจนะของพระเจ้า ผ่านทางคริสตจักร พระเจ้าได้ทรงส่งต่อและเก็บรักษาพระวจนะของพระองค์ไว้ ดู เอเฟซัส 3:10 ด้วย

1 ทธ 3:16

ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี ความจริงที่ถูกเอ่ยถึงในข้อที่แล้วถูกขยายความตรงนี้ มันคือ “ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับ” คำที่แปลว่า (ข้อ) ลึกลับ (มุสเทรียอน) ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่หมายถึง ความจริงที่ยังไม่ถูกเปิดเผยเต็มที่หรือถูกเข้าใจอย่างถ่องแท้ และแน่ที่เดียวที่ยังมีเรื่องราวอีกมากมายเกี่ยวกับทางของพระเจ้าที่เราต้องเรียนรู้ต่อไป ในทำนองเดียวกัน เปาโลจึงสรุปย่อพระราชกิจของพระคริสต์

ส่วนหนึ่งของความจริงดังกล่าวรวมถึงการที่ “พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง” นี้อ้างอิงถึงการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระเยซูคริสต์โดยตรง ดู ยอห์น 1:14 นอกจากนี้ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ก็ถูกสื่อตรงนัยอย่างชัดเจนด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความเป็นพระเจ้าและการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์เป็นความจริงขั้นพื้นฐานของศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่

เปาโลกล่าวต่อไปว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ “พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว” พระคริสต์ทรงถูกพิสูจนโดยพระวิญญาณของพระองค์เองต่อหน้าบรรดาคนไม่เชื่อโดยการเป็นขึ้นจากตายและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ นอกจากนี้ “หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น” พระองค์ด้วย คำที่แปลว่า หมู่ทูตสวรรค์ (*อักเกะลอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ส่งสาร’ นี่น่าจะหมายถึงสาวกมากมายที่ได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และได้กลายเป็นผู้ส่งสารในเรื่องดังกล่าวแก่ทุกคนที่จะฟัง ดู 1 โครินธ์ 15:6-8

แน่ทีเดียวที่หนึ่งในความจริงที่เป็นหลักสำคัญของพระคัมภีร์ใหม่คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ซึ่งถูกรับรองแล้ว “และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ได้ถูกประกาศไปทั่วโลกของคนต่างชาติแล้ว นั่นโดยตัวมันเองแล้วก็เป็นส่วนหนึ่งของข้อลึกลับโดยเฉพาะในความคิดของพวกยิว การที่คนๆ หนึ่งที่อ้างตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกยิวถูกประกาศแก่พวกคนต่างชาติไปทั่วโลกก็เป็นข้อลึกลับสำหรับพวกยิวส่วนใหญ่จริงๆ สิ่งที่เป็นข้อลึกลับสำหรับพวกยิวมากขึ้นไปอีกก็คือว่า “มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์” พวกยิวไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าพวกคนต่างชาติจะเชื่อถือพระองค์ผู้ที่พวกเขาปฏิเสธในฐานะพระเมสสิยาห์ของตน มันเป็นส่วนหนึ่งของการรับรองของข้อความเกี่ยวกับพระคริสต์ สุดท้าย “พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี”

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ไม่เพียงรับรองพระองค์เท่านั้นแต่ยังยืนยันด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ที่น่าสนใจคือคำที่เปาโลใช้ **ถูกรับขึ้น** (*อานะเลมฟเท เอ็นโคเซ*) คำนี้เป็นคำเดียวกับที่ลูกาใช้เพื่อพูดถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในกิจการ 1:11, 22 ข้อ 16 นำ

เสนอภาพรวมและสรุปย่อของพระราชกิจของพระคริสต์ มันเป็นความจริงที่คริสตจักร
สนับสนุนและประกาศออกไป

*****

ภาพรวมของ 1 ทิโมธี 4: เปาโลเตือนให้ทิโมธีระวังการละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณใน
ยุคสุดท้าย ท่านจึงเตือนสติเขาให้หลีกเลี่ยงจากประเพณีต่างๆและไล่ตามทางของพระเจ้าโดยการ
ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ท่านยังกำชับให้ทิโมธีขยันขันแข็งในการ
ทรงเรียกที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่เขาแล้วด้วย บทนี้จึงสื่อว่าทิโมธีอาจกำลังประสบกับ
ปัญหาในการรับใช้

1 ทธ 4:1 บทนี้จึงเริ่มต้นด้วยคำเตือนสติ บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจน
ว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอน
ของพวกเขาผิดๆ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเตือนไว้อย่างชัดเจนแล้วเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่จะ
ละทิ้งความเชื่อ (ในกาลภายหลัง) คำที่แปลว่า ละทิ้ง (อาปอสเตมิ) มาจากรากคำ *apostasy* (การ
ละทิ้งความจริง) ให้เราสังเกตด้วยการละทิ้งความจริงเกิดจาก “วิญญาณที่ล่อลวง” และพญา
มารเอง คำที่แปลว่า ที่ล่อลวง (พลานอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่หลอกลวง’ แน่นอนที่พญา
มารเป็นบิดาแห่งการหลอกลวง เราไม่ทราบชัดเจนว่า “กาลภายหลัง” คือเวลาใด อย่างไรก็ตาม
เพราะเปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว เราจึงเชื่อได้ว่ายุคสุดท้ายนั้น ได้เข้ามาใกล้แล้วใน
สมัยนั้น การตรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างชัดเจนอาจเป็นการเปิดเผยโดยตรงของพระองค์
แก่เปาโล ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าซึ่งถูกนำเสนอก็คือ คำเตือนเกี่ยวกับการละทิ้งความเชื่อที่กำลัง
ใกล้เข้ามา นั่นคือ การออกไปจากความจริงนั่นเอง แม้ที่เดียวที่การละทิ้งความจริงได้เกิดขึ้นแล้ว

1 ทธ 4:2 พวกคนที่ละทิ้งความจริงมักรู้จักความจริง แต่พวกเขาก็ยังหลอกลวง พวกเขา
จึงมีการหน้าซื่อใจคดของคนที่ถูกโกหก คือทำไปทั้งรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาบลง
ไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา การเสนอคำสอนผิดเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือเพราะความ
ไม่รู้เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การทำเช่นนั้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อหลอกลวงก็เป็นอีกเรื่อง เปาโลจึง

เปรียบในที่นี้ว่าจิตสำนึกผิดชอบของเขาถูกเหล็กแดง ناب มันจึงแข็งกระด้าง ความรู้สึกรู้สาของจิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาได้ถูกทำลายไปโดยเหล็กแดงของพญามาร คนพวกนี้จะได้รับพระอาชญาหนักยิ่งกว่าจริงๆ นอกจากนี้บทบาทของซาตานยังปรากฏชัดในเรื่องของการละทิ้งความจริงด้วย มันเป็นผู้ให้กำเนิดการหลอกลวงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านศาสนศาสตร์

1 ทธ 4:3 อัครสาวกท่านนี้จึงพูดถึงรูปแบบต่างๆของการละทิ้งความจริงซึ่งได้ก่อตัวขึ้นแล้ว คนพวกนี้เขาห้ามมิให้ทำการสมรส ห้ามรับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ จนถึงทุกวันนี้ พระศาสนจักรโรมันคาทอลิกห้ามมิให้ผู้นำของพวกเขาแต่งงาน พวกเขายังคงห้ามมิให้รับประทานเนื้อสัตว์ในวันศุกร์มาเป็นเวลาหลายร้อยปีด้วย พระวิญญูณบริสุทธ์ได้ทรงเปิดเผยให้เปาโลทราบถึงสัญญาณต่างๆที่แสดงให้เห็นถึงการผละออกไปจากความจริงในการครองตัวเป็นโสดและการบำเพ็ญทุกริกยาต่างๆ เช่น การเว้นเสียจากการรับประทานเนื้อสัตว์ เป็นต้น ถึงแม้ว่าโรมได้ยกเลิกข้อห้ามหลังนี้ไปเยอะแล้ว แต่มันก็ยังคือรั้วในการสอนให้พวกบาทหลวงครองตัวเป็นโสดต่อไป

1 ทธ 4:4 ในทำนองเดียวกัน เปาโลหมายเหตุไว้ด้วยว่า ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ นั้นเป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้สิ่งทรงสร้างทุกอย่างนั้นเป็นสิ่งที่รับประทานได้ ข้อแม้เดียวก็คือให้เรารับประทานด้วยขอบพระคุณ ในสมัยของเปาโลพวกถือศาสนายิวยังพยายามบังคับใช้พระราชบัญญัติกับพวกคริสเตียน โดยสั่งให้พวกเขาละเว้นเสียจากเนื้อสัตว์บางประเภท สำหรับคริสเตียน พระราชบัญญัติได้สำเร็จแล้วและ “ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว” ในส่วนของอาหารเมื่อพิจารณาจากมูลเหตุด้านศาสนศาสตร์

1 ทธ 4:5 เหตุผลหลักที่เราควรอธิษฐานสำหรับอาหารก่อนที่เราจะรับประทานก็คือเพื่อขอให้พระเจ้าทรงชำระมันให้บริสุทธิ์ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน การอธิษฐานก่อนรับประทานอาหารเป็นวิธีปฏิบัติตามพระ

คัมภีร์ มันควรรวมการขอบพระคุณและการขอให้พระเจ้าทรงอวยพรหรือชำระมันให้บริสุทธิ์ไว้ด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่เปาโลพูดถึงปัญหาต่างๆที่เกิดจากอิทธิพลของพวกถือศาสนายิวในคริสตจักร ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า การขอให้พระเจ้าทรงอวยพรอาหารที่เราจะรับประทานนั้น ทำให้อาหารบริสุทธิ์ (ชำระให้บริสุทธิ์) พวกที่คิดแบบยิวเชื่อว่า อาหาร ‘ตามแบบของยิว’ (kosher) เท่านั้นที่บริสุทธิ์ เปาโลสอนชัดเจนว่าการอธิษฐานสำหรับอาหารก็ทำให้ kosher สะอาดแล้ว

1 ทธ 4:6 เปาโลปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้โดยส่งทิโมธีว่า **ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น** เปาโลนิยาม “ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์” ว่าเป็นคนที่ทำให้พวกพี่น้องระลึกถึงคำเตือนตามพระคัมภีร์ ซึ่งในกรณีนี้คือ คำเตือนให้ระวังการเอาอาหารมาเป็นปัญหา

ให้เราสังเกตการเล่นคำของการ “เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสอนอันดี” การบำรุงเลี้ยงฝ่ายวิญญาณไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราเอาเข้าปาก เช่น อาหาร แต่ขึ้นอยู่กับหลักการฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นหลักคำสอนที่ดีและความเชื่อ คำที่แปลว่า **เจริญด้วย (เอ็นตระโ)** หมายถึงการรับประทานหรือการป้อนอาหาร พระวจนะแห่งความเชื่อและหลักคำสอนอันดีเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เชื่อเจริญขึ้น อาหารที่เรารับประทานไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรด้วยเลย น่าดีใจที่ทิโมธีได้บรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่ในระดับนั้นแล้ว

1 ทธ 4:7 เปาโลจึงกำชับทิโมธีว่า **แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น** คำที่แปลว่า **หยาบคาย (เบะเบลอส)** ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ไม่เป็นตามทางของพระเจ้า’ ความหมายก็คือว่า เราไม่ควรรับเอาความเชื่อต่างๆที่อิงตามประเพณีทั้งหลายแทนที่จะอิงตามหลักการตามพระคัมภีร์ เปาโลจึงเตือนสติทิโมธีว่า **จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า** คำที่แปลว่า **ฝึก (กุนนาโ)** เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *gymnasium* หรือ

gymnastics ความหมายก็คือว่า เราควรฝึกฝนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า เราจะเห็นในไม่ช้าว่า นั่นมาจากพระวาระของพระเจ้า

1 ทธ 4:8-9 เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย ในทางที่ตรงกันข้ามกับความอธรรมของการละทิ้งความจริงและนิยายที่ขายเล่าให้ฟัง เปาโลหมายเหตุไว้ว่า “การฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง” คำที่แปลว่า การฝึก (*กุนนาเซีย*) อีกครั้งหมายถึงการออกกำลังกาย มันมีประโยชน์จำกัด อย่างไรก็ตาม “ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง” ขณะที่การออกกำลังกายอาจมีประโยชน์แบบจำกัดในชีวิตนี้ แต่ทางของพระเจ้ากลับมีประโยชน์ทั้งในชีวิตนี้และต่อไปตลอดนิรันดร์กาลด้วย ท่านจึงหมายเหตุว่ามัน “มีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย”

ท่านจึงกล่าวต่อไปว่า **9** คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ความหมายก็คือว่าหลักการนี้สมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ มันเชื่อถือได้จริงๆ

1 ทธ 4:10 นอกจากนี้ เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว (ทางของพระเจ้า) เปาโลจึงเขียนไว้ว่า ด้วยเหตุนี้ เราจึงตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ การดำเนินตามแบบของพระเจ้าควรเป็นเป้าหมายสำหรับคริสเตียนทุกคน มันเป็นเรื่องที่เราต้องฝึกฝนและต้องเต็มใจเผชิญกับการต่อต้านอันเป็นผลที่ตามมาด้วย คำที่แปลว่า ตรากตรำทำงาน (*คอปิวาโอ*) มีความหมายว่า ‘การตรากตรำ’ หรือ ‘การใช้แรงงานอันเหน็ดเหนื่อย’ เปาโลกำลังพูดถึงความยากลำบากต่างๆ ในการรับใช้ เพื่อบรรลุเป้าหมายคือการทำตามแบบของพระเจ้า ท่านจึงยิ่งกว่าเต็มใจที่จะสู้ทนทั้งความยุ่งยากต่างๆ ที่เกิดจากการปรนนิบัติพระเจ้าไปจนถึงรอยแผล (การคูหมิ่นเหยียดหยาม) ของการไม่เป็นที่นิยมในหมู่ชาวโลกด้วย

จากนั้นเปาโลออกความเห็นที่พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ เราก้าวเข้าสู่ความรอดเมื่อเราเชื่ออย่างแท้จริง นอกจากนี้พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็น

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคนที่ถูกเลือกไว้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น พระประสงค์ของพระองค์คือ การช่วยคนทั้งปวงให้รอด หากพวกเขาจะยอมกลับใจมาหาพระองค์

1 ทธ 4:11 หลักการพื้นฐานเหล่านี้เกี่ยวกับความรอดโดยความเชื่อและการดำเนินชีวิตในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องสอนและเทศนาออกไป **จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้** คำกริยาทั้งสองคำในประโยคนี้อยู่ในรูปของคำสั่ง ทิโมธีได้รับบัญชาผ่านมาทางเปาโลให้สอนหลักการเรื่องทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและความรอด คำกำชับนี้มีมาถึงนักเทศน์ทุกคนเช่นกัน

1 ทธ 4:12 **อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์** นอกจากนี้ ถึงแม้ว่าทิโมธีเป็นชายหนุ่ม แต่เขาก็ดำรงตำแหน่งศิษยาภิบาลซึ่งมีความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นเปาโลจึงกำชับเขาว่า “อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน” ขณะคนเรากำลังเติบโตเป็นผู้ใหญ่นั้นย่อมมีการถูกว่ากล่าวในทางเสียๆหายๆบ้างเป็นธรรมดา

อย่างไรก็ตาม ในฐานะศิษยาภิบาล ทิโมธีก็เป็นผู้ดูแลและเป็นผู้อาวุโสของคริสตจักร เห็นได้ชัดว่าบางคนกำลังทำทาสีทธิอำนาจในการเป็นศิษยาภิบาลของเขาเพราะเหตุอายุของเขา (น่าสนใจตรงที่ว่าเป็นเวลาประมาณสิบสามปีแล้วนับตั้งแต่เปาโลรับทิโมธีมาเป็นผู้ช่วยของท่าน ดู กิจการ 16:1-2 หากสมมติว่าตอนนั้นเขาอายุได้สิบแปดปีในเวลานั้น เขาก็คงอายุได้สามสิบเอ็ดปี ณ จุดนี้ รับบียิวเริ่มการรับใช้ตอนอายุสามสิบปี ดังนั้นบางคนจึงคิดว่าทิโมธียังอ่อนหัดในเรื่องการรับใช้

กระนั้นเปาโลก็กำชับเขาให้ “เป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ” คำที่แปลว่า **แบบอย่าง (τυπος)** ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘แบบแผน’ เปาโลจึงกล่าวถึงรูปแบบใน 6 ด้านซึ่งทุกด้านสำแดงถึงทางที่เป็นอย่างพระเจ้า (1) ด้านแรกคือ ในทางวาจา (*ลોકอส*) ทุกสิ่งที่เราพูดควรสะท้อนถึงพระองค์ผู้ที่เราเชื่อ (2) จากนั้นทิโมธีถูกกำชับให้เป็นแบบอย่างในการ**ประพฤติ** คำที่แปลเช่นนั้น (*อานาสโตรอฟ*) หมายถึงวิธีการดำเนินชีวิตของเรา (3) จากนั้นเขาต้องเป็นแบบแผน**ในความรัก** แน่ตอนที่คำตรงนี้คือ *อากาเป* มันสำแดงตัวออกมาในการเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น

(4) จากนั้นเปาโลสั่งให้ทิโมธีเป็นแบบอย่างของผู้เชื่อในน้ำใจ ความหมายตรงนี้จริงๆ แล้วก็คือทัศนคติของเรา ศิษยาภิบาลควรมีทัศนคติที่เหมาะสม (5) นอกจากนี้ ทิโมธีถูกกำชับให้เป็นศิษยาภิบาลใน**ความเชื่อ** ความหมายตรงนี้ไม่ได้หมายถึงความเชื่อที่ช่วยให้เรามากเท่ากับ การดำเนินชีวิตโดย**ความเชื่อ** ศิษยาภิบาลต้องวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับความจำเป็นทุกอย่าง (6) สุดท้ายแล้ว เปาโลกำชับเขาให้เป็นแบบอย่างใน**ความบริสุทธิ์** คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮักเนะเอีย*) สื่อถึงการดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ตามอย่างพระเจ้า ในแต่ละด้านเหล่านี้ เราควรเป็นแบบอย่างของพระองค์ผู้ที่เราเชื่อ

1 ทธ 4:13 จงใฝ่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา จนกว่าเปาโลจะถูกลบออกจากกรงโรมและมาเยี่ยม ท่านสั่งทิโมธีให้ “ใฝ่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน” คำที่แปลว่า **ใฝ่ใจ** (*พรอเซะโค*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *prosecute* ตรงนี้ความหมายคือ ‘ให้ความสนใจ’ การอ่านที่เปาโลหมายถึงน่าจะเป็นการอ่านพระคัมภีร์ ฤกษ์แจสำคัญที่นำไปสู่การดำเนินชีวิตในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าคือ การใฝ่ใจในการอ่านพระวจนะของพระเจ้าเป็นประจำทุกวัน

คำที่แปลว่า **การเทศนา** (*พาราเคลซิส*) ในบริบทนี้น่าจะหมายถึงการเทศนาสั่งสอน ถึงแม้ว่าคำๆ นี้บางครั้งถูกใช้ในแง่ของการให้กำลังใจ แต่มันก็สามารถมีความหมายในเชิง ‘การพุดจูงใจ’ หรือ ‘การเทศนาที่มีพลังในการสั่งสอนและเตือนสติ’ ด้วย ดังนั้นมันก็คือ ‘การเทศนา’ นั่นเอง ทิโมธีจึงถูกกำชับให้ใฝ่ใจในการเทศนา บางทีนี้ไม่ได้หมายถึงการฟังคำเทศนามากเท่ากับที่เขาเป็นนักเทศน์ มันน่าจะหมายถึงการเตรียมตัวของเขาสำหรับการเทศนามากกว่า เขาจึงถูกกำชับให้เตรียมคำเทศนาให้ดี

สุดท้ายเปาโลกำชับให้ทิโมธีใฝ่ใจในการ**สั่งสอน** คำที่แปลเช่นนั้น (*ดิดาสคาเลีย*) หมายถึง ‘การสั่งสอน’ นั่นเอง ในฐานะศิษยาภิบาล เขาถูกเปาโลสั่งให้ใฝ่ใจในการสั่งสอน อีกครั้งที่ความหมายตรงนี้ไม่ใช่เรื่องของการรับคำสั่งสอนมากเท่ากับการเตรียมตัวสำหรับการสั่งสอน กล่าวโดยสั้นก็คือว่าเปาโลสั่งทิโมธีให้เตรียมตัวสำหรับทั้งการเทศนาและการสั่งสอน

ในทางหลักการทั่วไปแล้ว เมื่อเราซึมซับพระวจนะของพระเจ้าผ่านทาง การอ่าน, การเทศนา และการสั่งสอน เราก็จะพบวัตถุที่ช่วยให้เราทำตามอย่างพระเจ้าได้ สำหรับคนเหล่านั้นที่รับใช้ พระวจนะของพระเจ้าเป็นคู่มือหลักสำหรับการเทศนาและการสั่งสอน เราถูกกำชับให้ใส่ใจในพระคัมภีร์ ความหมายก็คือ การเตรียมตัวสำหรับการสั่งสอนและการเทศนา โดยการอ่านและศึกษาพระคัมภีร์อย่างตั้งใจ

1 ทธ 4:14 เปาโลจึงสั่งทิโมธีว่า อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสไบเทรีได้อำมื่อวางบนท่าน ของประทานที่ถูกพูดถึงในที่นี้ น่าจะเป็นการที่เขาถูกแต่งตั้งให้เข้าสู่การรับใช้ เปาโลกล่าวว่าของประทานนี้ถูกมอบให้แก่เขาโดยคำพยากรณ์ (ซึ่งก็คือการเทศนา) และการวางมือของบรรดาผู้อาวุโส (คณะเพรสไบเทรี นั่นคือ ศิษยาภิบาลคนอื่น ๆ) เปาโลกำชับมิให้เขาละเลยของประทานดังกล่าวและการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีมายังชีวิตของเขา (อีกทฤษฎีหนึ่งเชื่อว่า การทรงเรียกของเขาให้มารับใช้ได้ถูกเปิดเผยผ่านทางผู้อาวุโสคนหนึ่งสมัยพระคัมภีร์ใหม่ที่พยากรณ์ในเรื่องดังกล่าว ของประทานในด้านการพยากรณ์ยังใช้การอยู่ในตอนนั้น)

1 ทธ 4:15 นอกจากนี้ ในฐานะศิษยาภิบาลหนุ่ม เปาโลกำชับทิโมธีว่า จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฟังตัวท่านไว้ในงานนี้ที่เดียว เพื่อความจำเป็นของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง ทิโมธีต้องใคร่ครวญในความจริงอันยิ่งใหญ่ต่างๆ คือ ความรอดโดยความเชื่อ, ทางที่เป็นอย่างพระเจ้า, การหลีกเลี่ยงประเพณีทางศาสนาที่ตายแล้ว และการละทิ้งความจริง เขาต้องศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเพิ่มเติมอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเตรียมตัวสำหรับการเทศนาและการสั่งสอน เขาต้องฟังตัวเองไว้ใน การเตรียมตัวดังกล่าว เมื่อนั้นการศึกษาและการใคร่ครวญเช่นนั้นก็จะปรากฏแก่คนทั้งปวงในการเทศนาของเขา นี่สื่อถึงการทุ่มเทอย่างสุดตัวในงานของพระเจ้า

1 ทธ 4:16 เปาโลปิดท้ายด้วยคำเตือนสติสองประการ (1) จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน ในฐานะเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ เขาต้องระมัดระวังในการดำเนินชีวิต เขาถูกเตือน

ให้ระวังเรื่อง “คำสอน” เช่นกัน ความหมายก็คือ ให้เขาระวังในสิ่งที่เขาสอน ในฐานะเป็นศิษยาภิบาล การสอนและการนำเสนอหลักคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ที่เขากระทำเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

นอกจากนี้ เขาต้อง (2) ยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น ความหมายก็คือ ให้เขาคงอยู่ในข้อที่กล่าวนี้ต่อไป เปาโลกล่าวเสริมอีกว่า เพราะเมื่อกระทำดั่งนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้ ในการทำเช่นนั้น เขาจะไม่เพียงช่วยให้การรับใช้ของเขารอดพ้นเท่านั้น แต่ยังพิทักษ์รักษาคนที่ฟังคำสั่งสอนจากเขอีกด้วย สิ่งที่ถูกสื่อในเนื้อหาส่วนนี้มาตลอดและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวลีสุดท้ายนี้ก็คือว่า ทิโมธีในฐานะเป็นศิษยาภิบาลหนุ่มอาจกำลังประสบกับปัญหาอยู่ เปาโลจึงเขียนหาเขาด้วยความระมัดระวังไม่เพียงเพื่อให้กำลังใจและช่วยเหลือเขาเท่านั้น แต่เพื่อที่จะช่วยกฤษฎีศิษยาภิบาลที่อาจกำลังจะล้มลงด้วย

*****

ภาพรวมของ 1 ทิโมธี 5: ตรงนี้เปาโลพูดถึงสองเรื่อง: (1) การช่วยเหลือหญิงม่ายในคริสตจักรและ (2) ข้อควรปฏิบัติสำหรับบรรดาผู้นำในคริสตจักร

1 ทธ 5:1-2   อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จงตักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง บทนี้ขึ้นต้นด้วยคำกำชับ “อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส” ในที่นี้หมายถึงผู้ที่สูงอายุ คำที่แปลว่า ผู้อาวุโส (*เพรสบูเตอรอส*) ถูกใช้สื่อความหมายสองประการในบทนี้ ต่อไปในบทนี้ ความหมายนั้นเกี่ยวข้องกับตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรในศิษยาภิบาล แต่ในที่นี้บริบทสื่อถึงคนเหล่านั้นที่มีอายุมากแล้ว คำที่แปลว่า **พูดสบประมาท** (*อะพิพเลซโซ*) มีความหมายว่า ‘ใช้คำพูดติเตียน’ หรือ ‘ว่ากล่าว’ เราจึงถูกกำชับให้มีความเคารพต่อคนเหล่านั้นที่สูงวัย ทิโมธีต้องปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นเสมือนเป็นบิดา

ในแบบเดียวกันเปาโลสั่งเขาให้ปฏิบัติต่อคนหนุ่มทั้งหลาย “เป็นเสมือนพี่หรือน้อง” ในแบบเดียวกัน ท่านกำชับทิโมธีให้ปฏิบัติต่อ 2 ผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วนหญิง

สาว ๆ ก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือให้ปฏิบัติต่อผู้คนในคริสตจักรไม่ว่าจะมีอายุเท่าไรก็ตามด้วยความเคารพอย่างเหมาะสม

1 ทธ 5:3 มีการนำเสนอหลักการว่าคริสตจักรต้องให้เกียรติหรือช่วยเหลือแม่แม่วัยที่
ชดสน จึงให้เกียรติแก่แม่แม่วัยไร้ที่พึ่ง ความหมายก็คือว่า เราต้องให้เกียรติคนเหล่านั้นที่เข้าช่วย
แม่แม่วัยจริงๆ เราต้องไม่ลืมว่าในสมัยนั้น ไม่มีแผนเกษียณ, บำนาญ, ประกันสังคม, สวัสดิการ
หรือความช่วยเหลือจากภายนอกอื่นใด ส่วนใหญ่แล้วผู้หญิงในสมัยนั้นไม่ได้ทำงานนอกบ้าน
ดังนั้นแม่แม่วัยจึงมักประสบกับความชดสนจริงๆ เปาโลจึงสั่งให้คริสตจักรพร้อมที่จะช่วยเหลือ
บรรดาแม่แม่วัยในคริสตจักรที่ชดสนจริงๆ

วิหารของพวกยิวและระบบธรรมศาลาจริงๆ แล้วก็ช่วยเหลือแม่แม่วัยของพวกเขา ถึงแม้ว่า
คนมากมายในคริสตจักรยุคต้นมีภูมิหลังเป็นยิวมาก่อน แต่พวกเขาก็ไม่สามารถไปขอความช่วยเหลือ
จากพวกยิวได้อีกในเมื่อพวกเขาเป็นคริสเตียนแล้ว ดังนั้นคริสตจักรยุคต้นจึงรับเอาพันธกิจ
ช่วยเหลือแม่แม่วัยมาปฏิบัติด้วยเหมือนที่ธรรมศาลากระทำ ในเนื้อหาส่วนต่อไป เปาโล
อธิบายแนวทางปฏิบัติสำหรับคริสตจักรในเรื่องนี้

1 ทธ 5:4 แนวทางปฏิบัติแรกก็คือ แต่ถ้าแม่แม่วัยคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้น
เรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน
เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า ลูกๆ หรือหลานๆ ของ
แม่แม่วัยต้องเป็นพวกแรกที่ให้ความช่วยเหลือ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนที่เป็นลูกหรือหลานต้องให้
ความช่วยเหลือมารดาหรือป้าผู้แก่ชราของตน นี่เป็นความหมายของคำที่แปลว่า ปฏิบัติกับ
ครอบครัว (อะอูเซเบะ โอ) ในที่นี้ ในแบบเดียวกันคำที่แปลว่า ตอบแทนคุณ (อามอยเบ) มี
ความหมายว่า ‘ตอบแทน’ เปาโลหมายเหตุน่า การที่สมาชิกครอบครัวที่ยังหนุ่มสาวดูแลบิดา
มารดาของตนนั้นเป็นการดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า แบบแผนตามพระคัมภีร์คือ ให้
ครอบครัวช่วยเหลือครอบครัวไม่ใช่ให้รัฐบาลดูแล

1 ทธ 5:5-6

มีการบรรยายถึงแม่ฝ่ายสองแบบ (1) ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ฝ่ายอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางคืนและกลางวัน แม่ฝ่ายประเภทแรกคือ ผู้หญิงที่ตามแบบของพระเจ้าที่วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าและอธิษฐานเป็นประจำ แม่ฝ่ายในกลุ่มนี้ถือว่าเป็น “แม่ฝ่ายอย่างแท้จริง” โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากนางอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียว คำที่แปลเช่นนั้น (*มอนอไอ*) มีความหมายว่า ‘เป็นโสด’ หรือ ‘อยู่ตัวคนเดียว’ นี้สื่อถึงแม่ฝ่ายที่ไม่มีครอบครัว อยู่คนเดียวจริงๆ และไม่มีใครคอยช่วยเหลือ เปาโลใส่คุณสมบัติเพิ่มเติมเข้าไปว่านางต้องเป็นคนที่ไว้วางใจในพระเจ้า และสตัยซ์ชื่อในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอธิษฐานเป็นประจำทุกวัน แม่ฝ่ายประเภทนี้เองที่คริสตจักรต้องให้ความช่วยเหลือ

(2) แม่ฝ่ายประเภทที่สองคือ พวกที่ใช้ชีวิตแบบปล่อยตัว 6 ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกรสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่ ไม่ใช่แม่ฝ่ายทุกคนจะเป็นคนสูงวัย บางคนได้เสียสามีไปขณะที่ตัวเองยังเป็นสาวอยู่ แม่ฝ่ายที่ขึ้นชื่อว่า ‘ยังโสด’ หรือต้องสงสัยในเรื่องทางศีลธรรม ต้องถูกตัดออกจากพันธกิจให้ความช่วยเหลือของคริสตจักร เห็นได้ชัดว่าแม่ฝ่ายประเภทนี้ขาดเรื่องการทำตามแบบของพระเจ้า วลีที่ว่า “ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่” อาจหมายถึงการตายแล้วในฝ่ายวิญญาณและฝ่ายศีลธรรมถึงแม้ว่ายังเป็นอยู่ในฝ่ายร่างกาย

1 ทธ 5:7

เปาโลจึงเสริมว่า **จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ** คำบัญชาเหล่านี้มีไว้เพื่อที่คริสตจักรจะไม่ถูกตำหนิ คริสตจักรยังคงมีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือสมาชิกที่ซัดสนจริงๆ และที่ไม่มีครอบครัวคอยเลี้ยงดู นอกจากนี้ท่านกำชับทิโมธีให้ดักเตือนแม่ฝ่ายให้ระวังตัวไว้ด้วย

1 ทธ 5:8

เปาโลย้อนกลับไปพูดถึงข้อ 4 ต่อ **แต่ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน** และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็**ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว** และ**ชั่วยิ่งกว่า** คนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก “วงศ์ญาติของตน” ในที่นี้คือ ญาติพี่น้องของตน บริบทที่ชัดเจนว่าหมายถึง ญาติพี่น้องที่อาวุโส แม่ฝ่ายควรได้รับความช่วยเหลือจากครอบครัวของตนก่อนเป็นอันดับ

แรก และคนที่ไม่เลี้ยงดูครอบครัวของตนก็ “ช่วยยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก” คำที่แปลว่า **คนที่ไม่ได้เชื่อ** (อาพิสตอส) หมายถึง ‘ผู้ไม่เชื่อ’ คริสเตียนที่ไม่ช่วยเหลือครอบครัวของตนก็ยิ่งยิ่งกว่าคนที่ไม่รอดเสียอีก

1 ทธ 5:9-10 เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสมีรายการช่วยเหลือหรือว่าจ้างแม่เฒ่าบางคนมาช่วยงานพวกเขา ในที่นี้เปาโลให้ข้อควรปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงสำหรับเป่าหมายดังกล่าว อย่าให้แม่เฒ่าคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่เฒ่า จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว ดังนั้น การที่แม่เฒ่าสักคนจะมีคุณสมบัติรับความช่วยเหลือสำหรับแม่เฒ่าได้นั้น เปาโลกำชับให้นางมีอายุขั้นต่ำคือ 60 ปีและเคยแต่งงานเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

เปาโลกล่าวต่อไปว่านาง **10** และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง แม่เฒ่าดังกล่าวจึงต้องมีชื่อเสียงดีมากๆ, ได้เลี้ยงดูครอบครัว, มีน้ำใจต้อนรับผู้ที่เดือดร้อน, สัตย์ซื่อในงานของพระเจ้า และมีหัวใจของผู้รับใช้ การล้างเท้าวิสุทธิชนในที่นี้น่าจะหมายถึงธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยนั้นซึ่งแสดงถึงการมีน้ำใจรับรองแขก มันยังแสดงถึงการถ่อมใจแบบผู้รับใช้ด้วย

สิ่งเหล่านี้เป็นคุณสมบัติที่เข้มงวดมากๆ อย่างไรก็ตาม เปาโลก็สั่งไว้ชัดเจนให้คริสตจักรยุคต้นดูแลเหล่าแม่เฒ่าที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าโดยมีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนดไว้ด้านบน

1 ทธ 5:11-13 คราวนี้เปาโลเตือนให้คริสตจักรระวังที่จะไม่รับขึ้นทะเบียนแม่เฒ่าสาว ๆ โดยเฉพาะแม่เฒ่าเหล่านั้นที่อาจเลิกรับใช้ไปแล้วหรือทำตัวเกียจคร้านจนยุ่งธุระของคนอื่นไปทั่ว แต่แม่เฒ่าสาว ๆ นั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเหิงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใครจะสมรสอีก ห้ามมิให้คริสตจักรรับขึ้นทะเบียนแม่เฒ่าอายุต่ำกว่าหกสิบปี วลีที่ว่า หลงระเหิง ถูกแปลมาจากคำว่า *คาทาสเตรนียา* โอ มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘รู้สึกถึงแรงกระตุ้นอันก่อให้เกิดความปรารถนาทางเพศ’ ในที่นี้มันไม่ได้หมายถึงการหันหนีไปจากพระคริสต์มากเท่ากับความปรารถนาตามธรรมชาติที่จะแต่งงานและดำเนินชีวิตตามปกติ นี่สื่อว่า

พันธกิจช่วยเหลือแม่ม่ายมีบรรยากาศเกือบเหมือนคอนแวนต์ (สำนักแม่ชี) เลย อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ไม่ได้ถูกเอ่ยถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ใหม่ ถึงแม้ว่าหลักการเรื่องที่ทำให้คริสตจักรท้องถิ่นเลี้ยงดูแม่ม่ายสูงอายุที่รักพระเจ้ายังมีอยู่ต่อไป แต่ ‘ระเบียบ’ ที่วางไว้ก็คงอยู่ได้ไม่นาน มันเป็นระเบียบที่ตั้งไว้เพื่อเจตนาดีเหมือนกับการที่คริสตจักรใช้ของทุกอย่างร่วมกันในกิจการ 5 อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พวกเขาปฏิบัติก็สั่นคลอนไปตามกาลเวลา

กระนั้น เปาโลก็มีถ้อยคำรุนแรงสำหรับพวกแม่ม่ายสาว ๆ ในคริสตจักรที่แต่งงานใหม่ และหันหลังให้แก่พระคริสต์ 12 เขาจะต้องได้รับพระอาชญา เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา คำที่แปลว่า พระอาชญา (ครีมา) มีความหมายว่า ‘การปรับโทษ’ หรือ ‘การพิพากษา’ นี้ไม่น่าจะหมายถึงการปรับโทษเป็นนิตย์ แต่เปาโลน่าจะกำลังพูดถึงการถูกประณามสำหรับการกลับสัตย์มากกว่า วลีที่แปลว่า **ทิ้ง** (อาระเตะ โอ) มีความหมายด้วยว่า ‘ปฏิเสธ’ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังพูดถึงพวกแม่ม่ายสาว ๆ ที่หลังจากสามีของตนเสียชีวิตไปแล้วก็ทิ้งความเชื่อเดิมของตนเสีย แม่ม่ายเหล่านี้อาจแต่งงานกับชายที่ไม่ได้ตามทางของพระเจ้าหรือแย่งไปกว่านั้นคือ พวกนางอาจหลงไปทำผิดศีลธรรมด้วย ในการทำเช่นนั้น พวกนางได้ปิดทิ้งความเชื่อเดิมของตนในพระคริสต์ เปาโลจึงกล่าวว่าพวกนางจะต้องเจอกับการพิพากษาของพระเจ้าสำหรับการทำผิดเช่นนี้

แม่ม่ายสาว ๆ คนอื่นก็มีปัญหาอื่น ๆ อีก เปาโลจึงเตือนทิโมธีว่า 13 นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมีใจแต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอन्द้วย และเทียวยุ่งกับเรื่องของผู้อื่น พูดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด พวกแม่ม่ายคนอื่น ๆ ที่อาจมีฐานะอยู่บ้างก็มีเวลาเหลือเพื่อ พวกนางจึงไปตามบ้านทำตัวเป็นคนปากบอन्द้วย คำที่แปลเช่นนั้น (ฟลูอารอส) มีความหมายว่า พวกคนที่ชอบซุบซิบนินทา นอกจากนี้แม่ม่ายบางคนยังเทียวยุ่งกับธุระของผู้อื่น และไม่รู้จักสงบปากสงบคำเลย กล่าวโดยสั้น ๆ ก็คือว่า พวกนางทำตัวเป็นคนที่น่ารำคาญ เปาโลจึงกล่าวโทษแม่ม่ายเหล่านี้อย่างรุนแรงและกำชับมิให้พวกนางได้รับส่วนในพันธกิจให้ความช่วยเหลือของคริสตจักรเลย

1 ทธ 5:14-15 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่่ม่ายสาว ๆ นั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางนินทาได้ เปาโลจึงนำเสนอสรุปย่อข้อควรปฏิบัติต่างๆ สำหรับครอบครัวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ท่านจึงตัดสินใจว่า (1) พวกแม่่ม่ายสาว ๆ ควร แต่งงานใหม่และดูแลบ้านเรือนเหมือนที่พวกนางเคยทำมาก่อน ถึงแม้ว่าบริบทในที่นี่สื่อถึงพวก แม่่ม่ายสาว ๆ แต่พระเจ้าก็มีพระประสงค์ให้หญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานกระทำเช่นนี้เหมือนกัน หน้าที่ในบ้านเรือนดังกล่าวเป็นสง่าราศีสำหรับสตรีที่เป็นคริสเตียน พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ ให้คริสเตียนสตรีมีบุตรและดูแลบ้านเรือน คำที่แปลว่า **ดูแลบ้านเรือน** (ออยคอคเดสปอเตะ โอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘จัดการกิจธุระต่างๆในครอบครัว’ ถึงแม้ว่าคำสั่งนี้ขัดแย้งกับคำสอนของ แนวคิดสิทธิสตรีสมัยนี้อย่างซึ่งๆหน้า แต่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับ ครอบครัวของคริสเตียน การดำเนินชีวิตครอบครัวตามทางของพระเจ้าจะป้องกันมิให้เราทำผิด บาปในเรื่องศีลธรรมตามที่มิบบอกไว้ใน 1 โครินธ์ 7:2 การทำเช่นนี้ยังขัดขวางมิให้พญามารแพร่ ข่าวลือที่สร้างความเสื่อมเสียให้กับคำพยานชีวิตของพวกเขาด้วย

น่าเศร้าที่มีแม่่ม่ายคริสเตียนหลายคนได้หลงไปทำผิดบาปในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งแล้ว

15 ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว ดังที่เราเห็นในความบาปและปัญหาต่างๆที่ ถูกกล่าวถึงไปแล้วด้านบน แม่่ม่ายบางคนได้กลับไปดำเนินชีวิตในความบาปอีกครั้ง ดังนั้นพวก นางจึง “หลงตามซาตานไปแล้ว”

1 ทธ 5:16 หน้าที่หลักในการดูแลแม่่ม่ายตกเป็นของครอบครัว อย่างไรก็ตามหากแม่ ม่ายคนใดไม่มีครอบครัวหรือคนคอยช่วยเหลือ คริสตจักรก็ควรให้ความช่วยเหลือแม่่ม่ายคนนั้น เปาโลจึงปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยความเห็นที่ว่า ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่่ม่าย ก็ ให้เขาช่วยเหลือยิ่งดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป่าแม่ ม่ายไว้ที่พึงจริงๆ หลักการเดิมที่ยังมีอยู่ก็คือว่า คริสตจักรท้องถิ่นมีหน้าที่ในการสงเคราะห์แม่ ม่ายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าซึ่งไม่มีครอบครัวคอยดูแล พวกนางต้องมีชื่อเสียงดีว่าเป็นหญิง ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ถึงแม้ว่ารายละเอียดของคุณสมบัติต่างๆอาจปรับใช้ไม่ได้ทั้งหมด

กับสมัยนี้ (เช่น การล้างเท้า) แต่หลักเกณฑ์ที่เปาโลกำหนดไว้นั้นถือว่าเป็นเรื่องที่มีปัญหาสำหรับหญิงเหล่านั้นที่ขัดสนและดำเนินตามทางของพระเจ้าจริงๆ หญิงเหล่านี้ถือว่าเป็น “แม่ม่ายไร้ที่พึ่งจริงๆ” กองทุนเพื่อสังคมในปัจจุบันได้ตัดทิ้งคุณสมบัติเหล่านี้ไปเยอะแล้ว อย่างน้อยก็ในอเมริกา อย่างไรก็ตามหลักการ โดยทั่วไปก็ยังมียู่เพื่อให้คริสตจักรสงเคราะห์สมาชิกของตนที่ขัดสนจริงๆ

1 ทธ 5:17-18 ข้อ 17 จนจบบทนี้พูดถึงข้อควรปฏิบัติปลีกย่อยอื่นๆ สำหรับการกำกับดูแลกิจการต่างๆ ในคริสตจักร เปาโลจึงสั่งว่า **จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน** คำที่แปลว่า **ผู้ปกครอง** ในที่นี้ (*เพรสบูเตอรอส*) หมายถึงพวกผู้นำของคริสตจักรซึ่งแตกต่างจากบรรดาคณะสงฆ์ที่ถูกเอ่ยถึงในตอนต้นของบทนี้ (ทิโมธี 1:5-7 กล่าวชัดเจนว่า ผู้ปกครอง (ผู้อาวุโส) ในคริสตจักรก็คือคนเดียวกับที่เป็นเจ้าอธิการ) ผู้อาวุโส/ผู้ปกครองที่นำคริสตจักรได้ดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอนต้องได้รับเกียรติ (หรือค่าตอบแทน) สองเท่า เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังพูดถึงเงินเดือนของศิษยาภิบาล

ท่านจึงยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 25:4 และที่พระเยซูคริสต์ในลูกา 10:7 เพื่อสนับสนุนหลักการข้อนี้ **18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังพูดข่าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’** คริสตจักรควรเลี้ยงดูคนเหล่านั้นที่รับใช้ได้อย่างสมน้ำสมเนื้อและโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีพันธกิจในด้านพระวอนะ เปาโลกำชับให้คนประเภทหลังนี้ได้รับค่าตอบแทนสองเท่า

1 ทธ 5:19-20 ต่อไปนี้เป็นกฎระเบียบเพิ่มเติมสำหรับผู้อาวุโส (ศิษยาภิบาล) **อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน** คริสตจักรจะรับคำกล่าวหาผู้อาวุโส/เจ้าอธิการ/ศิษยาภิบาลก็ต่อเมื่อมีพยานสองหรือสามปาก เปาโลกล่าวต่อไปว่า **20 สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย** หากพบว่าข้อกล่าวหาเป็นความจริง ผู้อาวุโส/เจ้าอธิการ/ศิษยาภิบาลก็ต้องโดนว่ากล่าว

ต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงที่ว่านี้อาจหมายถึงสมาชิกทุกคนในคริสตจักรหรือพวกผู้อาวุโสหลายคนก็ได้ เราควรระลึกว่าคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสมีที่ประชุมตามบ้านหลายแห่ง คริสตจักรลูกเหล่านี้แต่ละแห่งก็มีผู้อาวุโส/ศิษยาภิบาลของตน เปาโลอาจกำลังหมายถึงการว่ากล่าวศิษยาภิบาลที่กระทำผิดต่อหน้าเพื่อนๆของเขา คือ ศิษยาภิบาลคนอื่นๆก็ได้

1 ทธ 5:21 การกระทำดังกล่าวต้องไม่มีการลำเอียง เปาโลจึงกำชับว่า **ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆด้วยใจลำเอียง** เปาโลแสดงให้เห็นถึงความจริงจังของคำกำชับนี้โดยการทูลขอบุคคลต่างๆให้มาเป็นพยาน อันได้แก่ พระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ (น่าสังเกตว่าเปาโลพูดถึง “เหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้” ไม่มีการพูดถึงเรื่องนี้ในที่อื่นของพระคัมภีร์อีกเลย นี่อาจหมายถึง ‘พวกทูตสวรรค์บริสุทธ์’ ที่ได้รับการทรมานของตนไว้ในยูดา 1:6) อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญกว่าก็คือว่า ทิโมธีถูกกำชับอย่างจริงจังให้รักษาข้อควรปฏิบัติเหล่านี้ไว้สำหรับการรับใช้ เห็นได้ชัดว่าบริบทที่อยู่ติดกันสื่อถึงการลงวินัยในยามจำเป็น

1 ทธ 5:22 เปาโลเสริมข้อควรปฏิบัติปลีกย่อยเพิ่มเติม **อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์** การ “วางมือ” สื่อถึงการเจิมตั้งศิษยาภิบาล ประเด็นก็คือ การระมัดระวังและการใช้เวลาก่อนที่จะเจิมตั้งผู้ใดให้เข้าสู่การรับใช้ (ในบริบทนี้ มันอาจหมายถึงการเจิมตั้งอีกครั้งหลังจากที่ผู้รับการเจิมตั้งถูกลงวินัยไปเพราะทำบาป) ไม่ว่าจะในกรณีใด การเจิมตั้งเป็นเรื่องสำคัญและควรกระทำก็ต่อเมื่อผู้ที่ได้รับการเจิมตั้งถูกกาลเวลาพิสูจน์แล้ว สติปัญญาตามแบบของพระเจ้าเรียกร้องให้ผู้นำฝ่ายวิญญาณหลีกเลี่ยงจากความบาปของผู้อื่น

นอกจากนี้คนที่เป่าฝ่ายวิญญาณยังถูกเตือนสติให้รักษาตัวให้บริสุทธิ์ด้วย นั่นหมายถึงทุกด้านของชีวิต ได้แก่ ศีลธรรม, จรรยาบรรณ, นิสัย, ทักษะ และความไม่บริสุทธิ์อื่นใดที่

อาจส่งผลเสียต่ออุปนิสัยและชื่อเสียงของคนๆหนึ่ง หลักการนี้ยังใช้กับทุกคนที่เป็นคริสเตียน ด้วย คำที่แปลว่า **บริสุทธิ์** (*ฮักนอส*) เป็นคำที่แตกออกมาจากคำว่าความบริสุทธิ์ดีงาม (*ฮาเกออส*)

1 ทธ 5:23 เพื่อจุดประสงค์ในด้านยารักษาโรค เปาโลกำชับให้ทิโมธีคั้นน้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่งใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเรื่อยๆ เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกยิวในตะวันออกกลางจนถึงทุกวันนี้ทำไวน์แบบไม่หมัก (จึงเป็นน้ำองุ่น ไม่ใช่เหล้าองุ่น) นี่น่าจะเป็นไวน์ที่เปาโลกำลังพูดถึงอยู่ นอกจากนี้เพราะแหล่งน้ำทั้งในสมัยโน้นและในสมัยนี้อาจไม่บริสุทธิ์ ไวน์จึงเป็นเครื่องดื่มคู่โต๊ะอาหาร ไม่ว่าจะในกรณีใด ข้อควรปฏิบัตินี้ก็มีจุดประสงค์เพื่อเป็นยารักษาโรคอย่างชัดเจน

1 ทธ 5:24-25 ความหมายตรงนี้เป็นเรื่องของกาให้กำลังใจ การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเขาไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป 25 ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้ เช่นเดียวกับที่ความบาปของบางคนปรากฏขึ้นทีหลัง (ซึ่งตรงข้ามกับความบาปที่ปรากฏชัดในตอนนั้น) การรับใช้ที่สัตย์ซื่อของบางคนก็ไม่ปรากฏชัดจนกว่าจะถึงภายหลังเช่นกัน อย่างไรก็ตามในเวลาอันเหมาะสมมันจะถูกปิดซ่อนไว้ไม่ได้ มันเป็นเรื่องปกติที่คนๆหนึ่งจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในแบบที่คนอื่นไม่รู้และไม่ได้ยกย่อง ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าตรงนี้ก็คือนั้น ในเวลาอันเหมาะสมพระเจ้าจะทรงประทานบำเหน็จและจะทรงทำให้คนเหล่านั้นที่รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อเป็นที่ประจักษ์ ถึงแม้ว่าคนอื่นจะไม่รู้ก็ตาม ในเวลาอันสมควร การดีของพวกเขาจะเป็นที่ประจักษ์ นั่นควรเป็นการให้กำลังใจแก่ผู้ใดก็ตามที่กำลังปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่ออยู่ในแบบที่ไม่มีใครเห็น

*****

ภาพรวมของ 1 ทิโมธี 6: ในบทสวดท้ายนี้ เปาโลพูดถึง (1) ความสัมพันธ์ตามแบบของพระเจ้าระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง (นายกับทาส); (2) ความพอใจในส่วนของตน; (3) ทักษะที่ดีที่มีต่อเงิน และ (4) ความเห็นถึงท้าย

1 ทธ 6:1-2 คราวนี้เปาโลถึงความสนใจผู้อ่านไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างนายกับทาส จึงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท ความสัมพันธ์ระหว่างนายกับทาสในสมัยโบราณก็เปรียบได้กับความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างในปัจจุบัน ความแตกต่างอยู่ตรงที่ว่านายในสมัยโบราณอยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจมากกว่านายจ้างในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม หลักการที่ถูกลำเสนอตรงนี้ก็คือนายทาสควรให้ความเคารพ (และนบนาบเชื่อฟัง) ต่อนายของตน การทำเช่นนี้ไม่เพียงทำให้ระเบียบทางสังคมสำเร็จเท่านั้น แต่มันยังเป็นคำพยานชีวิตของคริสเตียนอีกด้วย

ท่านกล่าวต่อไปว่า 2 ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่ยรัก ข้อความเหล่านี้จึงสั่งสอนและตักเตือนกัน คริสเตียนที่เชื่อฟังจะนบนาบและเคารพสิทธิอำนาจที่ถูกแต่งตั้งอย่างเหมาะสม ข้อความนี้เป็นจริงไม่ว่านายจะเป็นผู้เชื่อหรือไม่เป็นก็ตาม เปาโลเตือนสติคนเหล่านั้นที่เป็นทาสให้ “รับใช้นายให้ดีขึ้น” ทาสที่เป็นคริสเตียนก็ถูกกำชับให้รับใช้นายที่เชื่อแล้วอย่างเหมาะสมด้วย “เพราะเหตุว่านายที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่ยรัก” การมีทาสเป็นค่านิยมทางสังคมที่ถูกกฎหมายของสมัยนั้น ดังนั้นทาสที่เป็นคริสเตียนจะต้องให้ความเคารพต่อนายของตนที่เป็นคริสเตียน วลีสุดท้าย “ผู้ที่ได้รับประโยชน์” น่าจะมีความหมายว่า ‘ผู้ที่ทาสจะปรนนิบัติ’ พวกเขาจึงถูกถือว่าเป็นคนสัตย์ซื่อและเป็นที่ยรักโดยนายของตน คำสั่งตามพระคัมภีร์แบบเดียวกันนี้ใช้ได้กับความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างในสมัยนี้ด้วยเช่นกัน

1 ทธ 6:3-5 เปาโลจึงพูดถึงคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมเชื่อฟังสิทธิอำนาจที่ได้รับการยอมรับดังกล่าว ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า ปัญหาที่เกิดขึ้นมาตลอดทุกยุคทุกสมัยคือ การกบฏต่อสิทธิอำนาจ โดยมักอ้างเรื่องความเท่าเทียมกันในทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นคนเหล่านั้นที่อยู่ยงให้ทาสกบฏต่อนายของตนในสมัยโบราณหรือพวกถือลัทธิมาร์กซ์ในปัจจุบันที่อยู่ยงให้พวกคนงานล้มล้างนายจ้างของตน การกบฏเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจไม่เคยได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าเลย

ในที่นี้เปาโลบรรยายถึงคนเหล่านั้นที่เต็มใจที่จะกบฏเพื่อบรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจ พวกกบฏเหล่านี้มักจะ 4 เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบทู่เถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่ง เป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้ใจกัน ให้เราสังเกตว่าคนเหล่านี้ถูกบรรยายว่าเป็น “คนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบทู่เถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ” คำที่แปลว่า ชอบทู่เถียง (นอเสะ โอ) มีความหมายว่า ‘ผลประโยชน์ที่น่ารังเกียจ’ การกบฏต่อสิทธิอำนาจที่ถูกแต่งตั้งอย่างเหมาะสมมีแต่จะก่อให้เกิดปัญหาที่เลวร้ายมากกว่าเดิม ผลลัพธ์ของการลุกฮือดังกล่าวคือ “การอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้ใจกัน” ความหมายก็คือว่า การกบฏต่อนายของตน (นายจ้างของตน) ยิ่งก่อให้เกิดความอิจฉา, ความขุ่นขุก, การกล่าวร้ายกัน และการคิดไม่ดีมากยิ่งขึ้น

เปาโลกล่าวต่อไปว่าการคิดในทางกบฏเช่นนั้นเป็น 5 การวิวาทที่ติดใจของผู้มีใจทราม และไร้ความจริง ที่คาดว่าการได้ทำไร่นั้นเป็นทางของพระเจ้า สำหรับคนมากมายมาตลอดทุกยุคทุกสมัย ความเชื่อเรื่องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจได้กลายเป็นทางของพระเจ้า ในความคิดของผู้นับถือลัทธิคอมมิวนิสต์และสังคมนิยม ความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจได้กลายเป็นศาสนาของพวกเขาไปเสียแล้ว

ให้เราสังเกตคำกำชับของพระคัมภีร์ตรงนี้ คือ จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนี้ ผู้คนของพระเจ้าไม่ควรมีส่วนกับการกบฏดังกล่าวเลย หลักการที่สำคัญตรงนี้ก็ก็คือว่า การกบฏต่อสิทธิ

อำนาจที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเหมาะสมเป็นการกระทำที่ชั่วร้าย แม้จะอ้างเรื่องความยุติธรรม หรือความเท่าเทียมกันก็ตาม

1 ทธ 6:6 ต่อไปนี้เป็นหลักการของชีวิตอันดีซึ่ง แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้ง ความสุขใจก็เป็นกำไรมาก ดู ลูกา 3:14, ฟิลิปปี 4:11 และฮีบรู 13:5 (1) พระคัมภีร์สอนว่าเราควรพอใจกับส่วนที่เราได้รับ (เราต้องไม่ลืมนี่เป็นคำสั่งถึงคนเหล่านั้นที่เป็นทาส) การทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามมีแต่จะก่อให้เกิดความอิจฉา, ความโลภ และความอยากไม่มีสิ้นสุด (2) เมื่อทางของพระเจ้าอย่างแท้จริงและความสุขใจ (ความพอใจในส่วนของตน) มาอยู่ด้วยกัน มันก็เท่ากับเป็นกำไรมาก คนที่ร่ำรวยและมีชื่อเสียงส่วนใหญ่ในหมู่ชาวโลกไม่มีความสุขและความพึงพอใจที่แท้จริงซึ่งพบได้ในครอบครัวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและพอใจในส่วนของตน

1 ทธ 6:7 จากมุมมองดังกล่าว เปาโลหมายความว่า เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น เราต้องตระหนักว่าเป้าความสนใจที่แท้จริงของเราคือนิรันดร์กาล ไม่มีทรัพย์สินสิ่งของสักชิ้นที่เราจะมีในชีวิตนี้ที่เราจะเอาติดตัวไปได้ เราไม่สามารถเอาความมั่งคั่งที่เราสะสมไว้ก้าวข้ามสู่นิรันดร์กาลได้เลย

1 ทธ 6:8 ด้วยเหตุนี้ แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด เมื่อพระเจ้าทรงตอบสนองความจำเป็นพื้นฐานในชีวิตของเรา เราก็ควรพอใจ ให้เราสังเกตว่าสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตของเราถูกนิยามว่าเป็นอาหารและเสื้อผ้า แน่แน่นอนที่นั่นไม่ได้หมายรวมถึง ‘สินค้าอุปโภคบริโภคต่างๆ’ ของโลกปัจจุบัน

1 ทธ 6:9 ในทางกลับกัน คนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ประสบกับปัญหานานัปการ ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงเร็ว และในค้นหาหลายอย่างอัน โหดเหี้ยมและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป คำสำคัญคือคำที่แปลว่า *อยาก* (*บออุลโลไม*) คำนี้มีความหมายว่า ‘จงใจ’, ‘มีจุดประสงค์’ หรือ ‘ฝึกฝึความคิด’ คนเหล่านั้นที่ตั้งใจที่จะร่ำรวยหรือมีความทะเยอทะยานก็จะล้มเหลวฝ่ายวิญญูณ พระเยซูตรัสว่า “ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองไม่ได้” (มัทธิว 6:24) แม้แต่คริสเตียนที่แสวงหาเงินก็

ตกหลุมพรางและหลงไปกับค้นหาหลายอย่างที่โง่เขลาและเป็นอันตรายอันนำมาซึ่งความพินาศ ฝ่ายวิญญูณในทุกรูปแบบ ความหมายสำคัญก็คือ ความมั่งคั่งในตัวเองไม่ใช่สิ่งผิด แต่ความ ทะเยอทะยานและแรงผลักดันที่นำไปสู่ความมั่งคั่งต่างหากที่เป็นสิ่งผิด

1 ทธ 6:10 เปาโลจึงเตือนว่า ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทมิฬแห่งตัวของเขาเองให้ทะลุด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก ตรงนี้วลีสำคัญคือ “การรักเงิน” ความ โลกหรือความทะเยอทะยานดังกล่าวกลายเป็นรากเหง้าของความชั่วส่วนใหญ่ (วลีนี้อาจแปลใหม่ได้ว่า ‘เพราะว่าการรักเงินเป็นรากเหง้าอันหนึ่งของความชั่วทั้งสิ้น’ เมื่อบางคน โลกเงิน พวกเขาถึงหลงไปจากความเชื่อและ นำความยุ่งยากมากมายมาสู่ชีวิตของตน ความ โลกและความทะเยอทะยานอยากได้สิ่งต่างๆมากขึ้นจะนำมาซึ่งความยากจนฝ่ายวิญญูณ แรงจูงใจหลักก็คือ ความเห็นแก่ตัวซึ่งเป็นแก่นแท้ของการทำตามเนื้อหนัง ปัญหาหลักอีกประการคือ ความ โลกตามที่ระบุไว้ในข้อพระคัมภีร์นี้ สิ่งที่น่าตกก็คือว่า คนเหล่านี้ไม่เคยมีความสุขและความอิมเมมของคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าผู้ซึ่งมีความพอใจเลย พวกเขาจึงทมิฬแห่งตัวเองด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก ความทะเยอทะยานแบบไม่ลืมหูลืมตาเพื่อที่จะ ได้มาซึ่งทรัพย์สิ่งของมากยิ่งขึ้นเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับทางของพระเจ้า

ในที่นี้เปาโลจึงว่ากล่าวทั้งนักธุรกิจที่ละ โมบและลูกจ้างที่มักกบฏ เมื่อเศรษฐศาสตร์กลายเป็นจุดสนใจสำคัญและศาสนาของเรา ความยุ่งยากก็มีแต่จะคอยอยู่เบื้องหน้า

1 ทธ 6:11 เมื่ออิงตามข้อควรปฏิบัติมาถึงจุดนี้ เปาโลจึงบัญชาว่า โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกเลี่ยงหนีเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะไม่ติดกับความ โลกและความทะเยอทะยานของเจ้าของกิจการหรือความเป็นไปได้ที่จะมีใจมักกบฏในฐานะเป็นลูกจ้าง ดังนั้นเราจึงถูกกำชับให้หลีกเลี่ยงหนีจากการรักเงินและความทะเยอทะยานที่จะเป็นคนรายน่าสังเกตว่าเปาโลไม่ได้สั่งให้แค่หลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ แต่เราถูกกำชับให้ “หลีกเลี่ยงหนีเสียจากสิ่งเหล่านี้” ความหมายก็คือ ให้เราวิ่งไปในทิศทางตรงกันข้ามเลย

สิ่งที่น่าสนใจอีกก็คือ เปาโลเรียกทิโมธีว่าเป็น “คนของพระเจ้า” ถึงแม้ว่าความหมายโดยทั่วไปอาจหมายถึงคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า แต่บริบทตรงนี้ก็กล่าวชัดเจนว่าทิโมธีเป็นศิษยาภิบาลหนุ่ม ในบริบทนี้เองที่เปาโลเรียกเขาว่าเป็น “คนของพระเจ้า”

ดังนั้นคนที่เป็นคนของพระเจ้าถูกกำชับให้ “มุ่งมั่นใน” (ความหมายคือ ‘ไล่ตาม’) ความชอบธรรม นั่นคือ สิ่งที่ต้อง; ทางของพระเจ้า นั่นคือ สิ่งต่างๆของพระเจ้า; ความเชื่อ นั่นคือ การวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า; ความรัก นั่นคือ การห่วงใยผู้อื่น; ความอดทน นั่นคือ การรอให้องค์พระผู้เป็นทรงทรงประกอบกิจ; ความอ่อนสุภาพ นั่นคือ การรู้จักควบคุมอารมณ์ของเรา แทนที่จะแสวงหาผลประโยชน์ทางการเงิน เปาโลกำชับทิโมธีให้ไล่ตามคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณต่างๆ: ความชอบธรรม, ทางของพระเจ้า, ความเชื่อ, ความรัก, ความอดทน และการควบคุมตัวเอง (ความอ่อนสุภาพ) ทั้งสองคำที่แปลว่า *หลักหิน* และ *มุ่งมั่นใน* อยู่ในรูปของคำสั่ง ดังนั้นมันจึงเป็นคำบัญชาตามพระคัมภีร์

1 ทธ 6:12 มีคำสั่งตามมาอีกสองประการ **จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ** ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อและวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าไปพร้อมๆกัน คำที่แปลว่า **ต่อสู้** (*ฮาโกนิซอ ไม*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *agonize* และมีความหมายในที่นี้ว่า ‘ต่อสู้’ หรือ ‘สู้รบ’ การดำเนินชีวิตโดยความเชื่อและต่อสู้เพื่อความเชื่อ **นั่นไม่ใช่เรื่องง่าย** บางครั้งมันก็เป็น การสู้รบจริงๆ อย่างไรก็ตามเราถูกกำชับให้สู้ต่อไป เปาโลยังกำชับทิโมธีว่า **จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้** คำที่แปลว่า **ยึด** (*อะฟิลัมบานอ ไม*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ฉวยไว้’ ความหมายก็คือ เราต้องฉวยความหวังในชีวิตนิรันดร์ไว้ เรามีชีวิตนิรันดร์แล้ว บัดนี้จึงยึดมันไว้ จับมันไว้ให้มั่น

ท่านกล่าวต่อไปว่า **ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้า** พยานหลายคน เราได้ถูกเรียกให้มาสู่ความรอดและได้รับเชื่อต่อหน้าพยานหลายคนแล้ว บัดนี้จึงใช้ชีวิตให้สอดคล้องกัน สำหรับคนเหล่านั้นที่อยู่ในโลก ชีวิตของพวกเขาก็มีเพียงเท่านี้ ดังนั้นพวกเขาจึงมีชีวิตอยู่เพื่อวัตถุประสงค์ของและผลประโยชน์ทางการเงิน สำหรับคริสเตียนแล้ว ความ

หวังของเราคือชีวิตนิรันดร์ เราควรดำเนินชีวิตในมุมมองนั้นและไม่เริ่มหมดความอดทนและอยากได้สิ่งต่างๆมากขึ้นในตอนนี

1 ทธ 6:13-14   ตอนนี้เรามาถึงบทปิดท้ายของจดหมายฝากฉบับนี้แล้ว **ข้าพเจ้า**

คำ ขยับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทือสปีลาต เปาโลทำให้คำกำชับ (คำบัญชา) ของท่านเป็นเรื่องจริงจัง ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ คำบัญชานี้ถูกเอ่ยออกมาโดยมีพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพยาน ให้เราสังเกตว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง นอกจากนี้พระเยซูคริสต์ทรงกระทำตัวเป็นแบบอย่างด้วยโดยคำพยานอันดีของพระองค์ต่อหน้าปอนทือสปีลาต พระองค์ผู้ทรงประทานชีวิต (พระเจ้า) และแบบอย่างอันชอบธรรมในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงเป็นพยานต่อคำกำชับอันจริงจังที่เปาโลจะมอบให้แก่ทิโมธี

คำบัญชานี้ก็คือว่า **14** ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่าให้ต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา ทิโมธีจึงได้รับคำกำชับดังต่อไปนี้: (1) จงหนีจากการรักเงินและความทะเยอทะยาน และ (2) จงติดตามความชอบธรรมและทางของพระเจ้า นอกจากนี้เขาต้องทำเช่นนั้นอย่าให้ต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา คำที่แปลว่า **อย่าให้ต่างพร้อย (อาสปีลอส)** ในบริบทนี้มีความหมายว่าชีวิตที่ปราศจากการติเตียนหรือการดูถูก เขาต้องดำเนินชีวิตในแบบที่ **อย่าให้มีที่ติได้** ด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*อานะปิเลพตอส*) ก็ถูกแปลว่า ‘ไร้ที่ติ’ ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทิโมธีต้องรักษาคำบัญชาที่กล่าวไว้แล้วโดยไม่ให้พวกชอบดิมิเหตุให้โจมตีคำพยานของเขาได้

เขาต้องทำเช่นนั้นจนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา นี้หมายถึงการเสด็จกลับมาในอนาคตของพระเยซูคริสต์ ข้อความนี้สื่อถึงการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระองค์ซึ่งก็บ่งบอกว่าเป็นการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปี คำกำชับของเราคือ การดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าจนกว่าจะถึงเวลานั้น สิ่งที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **เสด็จมา (อะพิฟานะเอีย)**

มันเป็นที่มาของคำภาษาลาติน/อังกฤษ *derives* เมื่อรวมกันแล้ว คำกำชับก็คือ ให้เราดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม (ด้วยความพอใจในสิ่งที่ตนมี, ปราศจากการรักเงินหรือความทะเยอทะยาน, ไล่ตามคุณธรรมต่างๆตามทางของพระเจ้า, ต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้น และปราศจากค่างปรือหรือคำหยาบ) จนกว่าพระเยซูเสด็จมา

1 ทธ 6:15-16 ขณะที่เปาโลใกล้จะถึงตอนจบของหนังสือเล่มนี้แล้ว ท่านก็นำเสนอคำขอพระเกียรติอันไพเราะเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ซึ่งพระองค์จะทรงลำแสงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง ให้เราสังเกตว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกบรรยายว่าเป็น (1) พระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว (ตรงตัวคือ พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว), (2) พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง, (3) องค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง

16 พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน นอกจากนี้ (4) มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทรงอมตะ คำที่แปลเช่นนั้น (*อาธานาเซีย*) มีความหมายว่า ‘ที่ไม่ตาย’ หรือ ‘คงอยู่เสมอไป’ จึงมีความเป็นอมตะนั่นเอง เปาโลอาจเฝ้าลิ้นี้เข้าไปเพื่อตอบโต้ธรรมเนียมการกราบไหว้จักรพรรดิและการกล่าวอ้างเรื่องความเป็นอมตะของบรรดาจักรพรรดิโรม (5) พระองค์ยังทรง “สถิตในความสว่าง” ด้วย พระที่นั่งของพระเจ้าอาบไปด้วยความสว่างของพระเจ้า “ที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง” มนุษย์ที่บาปหนาไม่อาจเข้าหาพระเจ้าได้เพราะความบริสุทธิ์ที่เป็นอนันต์ของพระองค์ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงเป็น “ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้” ดังตามมนุษย์ไม่อาจมองเห็นพระเจ้าได้ ดู 1 ทิโมธี 1:17, อพยพ 33:20, ยอห์น 1:18, 6:46, โครินธ์ 1:15 อย่างไรก็ตาม “พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบๆไปเป็นนิรันดร์” เราไม่แน่ใจว่า “พระองค์” ในที่นี้หมายถึงพระบิดาหรือพระบุตรกันแน่ อย่างไรก็ตามทั้งพระบิดาและพระบุตรก็สมควรได้รับทั้งสองสิ่งดังกล่าว ช่างเป็นคำขอพระเกียรติพระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดาอันไพเราะ

1 ทธ 6:17-18

สุดท้าย เปาโลให้คำแนะนำแก่คนเหล่านั้นที่จริงๆ แล้วมั่งมีฝ่าย

โลก จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะทิฐิ อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อันจาง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี (1) คนที่มีฐานะจึงถูกกำชับมิให้ถือมานะทิฐิ คำที่ถูกแปลเช่นนั้น (*ฮูเชลอฟรอนะ โอ*) มีความหมายว่า ‘เย่อหยิ่ง’ หรือ ‘อวดดี’ ความหมายก็คือ ให้คนร่ำรวยหลีกเลี่ยงที่จะยกตักข่มท่านและ โอ้อวด (2) พวกเขายังถูกกำชับว่า “อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อันจาง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์” สิ่งที่ขัดแย้งกันอย่างหนึ่งของความมั่งคั่งก็คือมันไม่ยั่งยืนและไม่แน่นอน สิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเราอาจทำลายความมั่งคั่งที่เราสะสมมาชั่วชีวิตได้ภายในคืนเดียว ดังนั้นคนที่ได้รับพระพรเป็นความมั่งคั่งจึงถูกกำชับให้วางใจพระเจ้าผู้ทรงสามารถเลี้ยงดูได้เสมอ

เปาโลกล่าวคำกำชับ (คำบัญชา) ต่อไป 18 จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง (3) ท่านกล่าวถึงพวกคนรวยต่อไปโดยกำชับให้พวกเขา “กระทำการดี” พระพรที่เป็นความมั่งคั่งมาพร้อมกับคำกำชับให้กระทำการดีกับความมั่งคั่งนั้น (4) คนรวยยังถูกกำชับให้ “ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง” คำที่แปลว่าพร้อมที่จะให้ทาน (*อะอูมะตาออส*) มีความหมายว่า ‘พร้อมที่จะให้’ ในแบบเดียวกันคำที่แปลว่า ให้มีใจกว้างขวาง (*คอย โนนีคอส*) หมายถึงการแบ่งปันหรือการให้ความหมายที่ชัดเจนก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ได้รับพระพรเป็นความมั่งคั่ง จงเต็มใจที่จะให้ นี่สื่อถึงการให้และความใจกว้าง

1 ทธ 6:19

สุดท้าย เปาโลออกความเห็น ว่า พวกเขากำลัง **สะสมไว้เป็นรากอันดี**

สำหรับตัวของตนเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ฟิน้องที่ร่ำรวยเหล่านั้นที่ให้เช่นนั้นจริงๆ แล้วก็กำลังลงทุนในนิรันดร์กาล เมื่อเราให้เพื่อบรรเทาความขัดสนของผู้อื่นและเพื่องานของพระเจ้า การให้ของเราจริงๆ แล้วก็ถูกลงทุนในนิรันดร์กาล มันจะออกดอกผลให้เราตลอดไปเป็นนิรันดร์ นี่เป็นวิธีเดียวของการยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ เมื่อความเป็นจริงของนิรันดร์กาลเริ่ม

เด่นชัดจนเราลงทุนในนั้น โดยการถวายของเราให้แก่งานของพระเจ้า เราก็ได้ชีวิตนิรันดร์ไว้
แล้วจริงๆ

1 ทธ 6:20-21 จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยข้อควรปฏิบัติสุดท้ายที่มีถึงทิโมธ
โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ลบล้างและไร้
ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆว่าเป็นศาสตร์ความรู้ ความหมายตรงนี้ก็
คือ (1) จงปกป้องสิ่งที่ได้ถูกฝากไว้ให้ท่านดูแล คำที่แปลว่า **รักษา (ฟูลาซโซ)** ในบริบทนี้มีความ
หมายว่า ‘รักษาไว้มิให้หาย’ สิ่งที่ได้ถูกฝากไว้ให้เขาดูแลคือ ทั้งข่าวประเสริฐและการรับใช้ของ
เขาเอง

เปาโลยังเตือนเขาอีกให้ (2) หลีกเลี่ยงการโต้เถียงที่ไร้ธรรมและโง่เขลา คำที่แปลว่า **คำพูด
ที่ไร้ประโยชน์ (เคะนอ โฟเนีย)** มีความหมายว่า การโต้เถียงที่ไร้ประโยชน์ สุดท้ายเปาโลเตือนเขา
(3) ให้หลีกเลี่ยงการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆว่าเป็นศาสตร์ความรู้ คำที่แปลว่า **ศาสตร์
(กโนซิส)** มีความหมายว่า ‘ความรู้โดยทั่วไป’ คำที่แปลว่า **สิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆ (เซะอู โคนู
มอส)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกตั้งชื่อผิดๆ’ คำเตือนนี้คือให้ระวัง ‘สิ่งที่เรียกกันว่าความรู้’
(ศาสตร์ปลอมๆ) สิ่งต่างๆมากมายที่ใช้ชื่อว่าศาสตร์ความรู้เป็นของปลอมและเป็นเรื่องหลอก
ลวง (เช่น ทฤษฎีวิวัฒนาการ, พฤติกรรมศาสตร์ทั้งหลาย, ปรัชญาทางการศึกษาต่างๆ ฯลฯ)

เปาโลปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยความเห็นเชิงปริศนา **21** ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่าง
นั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่รู้ประสิทธิประสาทในต่อนั้นและตอนนี้ถูก
ชักจูงให้หลงไปจากความเชื่อแท้เพราะว่าพวกเขาเชื่อถือ ‘ศาสตร์ความรู้’ มากกว่าพระกัมภีร์
รากฐานแท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้นยังคงเป็นพระวจนะของพระเจ้าเหมือนเดิม ในการเตือนสติให้ทิ
โมธีรักษาสิ่งที่ได้ถูกฝากไว้ให้เขาดูแล เปาโลจึงเตือนเขาให้ระวังการโต้เถียงที่ไร้ธรรมและ
ศาสตร์ความรู้จอมปลอม สิ่งเหล่านี้มีอยู่คึกคักจนถึงทุกวันนี้

จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำอวยพร ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน
[จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธีได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปาตาที

อานา] ในจดหมายฝากเกือบทุกฉบับของเปาโล ท่านทูลขอพระคุณของพระเจ้าให้มีแก่ผู้อ่านของท่านและปิดท้ายด้วย *เอเมน* นั่นคือ ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ